LORENZO BARACCHI TUA

GARDA DE FIER

TRADUSĂ DIN ITALIENEŞTE DE CESAR BALABAN

CU O PREFAŢĂ DE

MIHAIL MANOILESCU
FOST MINISTRU

ŞI UN CUVÂNT ÎNAINTE AL TRADUCĂTORULUI

EDITURA MIŞCĂRII LEGIONARE

TIPOGRAFIA „BUCOVINA" I. E. TOROUŢIU, BUCUREŞTI

„Noi crediamo che il sole non sorga a Mosca, ma a Roma"

CORNELIO ZELEA CODREANU

CAPO DELLA GUARDIA DI FERRO - ASSASSINATO IL 30 - 11 - 1938 XVII

CĂTRE CETITORUL ROMÂN

Sunt mândru să public astăzi pentru camarazii mei legionari aceste pagini meditate acum trei ani în mijlocul Gărzii de Fier și însemnate în scurtul răgaz dintre căratul unei găleți de var și a unei roabe de pietriș pe schelele șantierului din str. Gutenberg; gânduri făgăduite Căpitanului a cărui voce par'că o aud și astăzi ca atunci când era printre noi.

Au trecut trei ani de atunci!

Notițele zilnice din acel timp au devenit astăzi pagini de istorie, România și-a realizat adevăratu-i chip!

Pot să vă mărturisesc acum că în tot timpul acesta, tineretul fascist a fost alături de voi, chiar și mai ales, în clipele celor mai dureroase sacrificii.

In trupul vostru însângerat de suferință am simțit propriul nostru trup, căci cei douăzeci de ani ai voștri sunt și ai noștri; iar idealul către care mergem pe drumurile nouei Europe ne este comun.

Aceste pagini văd lumina tiparului în limba română după trei ani de când au fost scrise.

Evenimentele din urmă aşteaptă însă alte cuvinte: de preamărire a nouei glorii cucerite.

Dar voi, veţi citi dincolo de ultima frază a acestei cărţi căreia nu-i mai adaug astăzi nimic:

„Dacă oamenii cad, ideile ţâşnesc mereu mai „sus.

„Şi Garda de Fier nu poate să moară!".

LORENZO BARACCHI TUA

Firenze 30/10/XIX°.

P R E F A Ţ A

Prefaţa mea va avea, dacă nu altă originalitate, cel puţin pe aceasta: am scris-o fără să fi citit cartea de faţă.

N'ar fi de altfel prima prefaţă care s'a scris pentru un volum necitit încă, cu deosebire că în celelalte cazuri asemănătoare, scriitorul prefaţei nu are sinceritatea să mărturisească adevărul.

Manuscrisul acestei lucrări nu mi-a sosit la timp la Bucureşti şi totuşi nimic nu mă împiedică să scriu prefaţa.

Căci, deşi nu cunosc cartea, cunosc în schimb altceva mai preţios. Cunosc pe autor.

Tânărul Baracchi Tua este unul dintre strălucitele exemplare ale acelui tineret fascist, care simbolizează astăzi gloria şi speranţa Italiei şi ale cărui virtuţi sunt potenţializate în el în chip cu totul deosebit.

Dacă ar trebui să definesc principala caracteristică a popoarelor latine, aş arăta fără nici

o ezitare, că această caracteristică o constitue: spiritul de comprehensiune.

A fi un spirit comprehensibil este mai mult decât a fi un spirit care pricepe. A pricepe este o manifestare a intelectului; a fi comprehensibil înseamnă a înțelege nu numai cu creerul, dar și cu inima.

Este comprehensiune, atunci când poți să te identifici cu sufletul altuia. Și tocmai vigoarea acestei identificări constitue cea mai isbitoare caracteristica a tânărului nostru autor.

Lorenzo Baracchi Tua a stat în România doar câteva luni, dar a reușit atât de bine să pătrundă și să înțeleagă sufletul tineretului nostru, că auzindu-l la plecarea sa dintre noi vorbind într'o românească deși nu perfectă totuș plină de grație și de vigoare, ai fi zis că te găsești în fața celui mai autentic dintre români.

Baracchi Tua s'a dovedit un observator plin de pătrundere al fenomenelor cari transformă astăzi din adâncuri țara noastră.

El a înțeles că atitudinea de astăzi a României nu este un simplu fenomen de imitație sau de import, ci o manifestare autonomă și originală a spiritului românesc, manifestare ieșită din temelia plină de tradiții a istoriei noastre.

Redeșteptarea noastră națională, și în special manifestarea acestei redeșteptări în forma ei cea mai vie, cea mai dinamică și mai pură,

prin Garda de Fier, nu poate fi considerată decât ca fruct al unirii tuturor românilor, și aceasta, chiar dacă Europa ar fi fost defavorabilă unei asemenea revoluții.

Căci revoluția națională românească nu este decât un capitol al destinului nostru național, fiind condiționată istoricește de realizarea României Mari.

România Mare s'a afirmat prin superioritatea geniului național, care cuprinde astăzi noui formule de vieață și noui caractere, cu totul deosebite de acelea, cari au constituit tipicul de vieață al popoarelor în secolul al nouăsprezecelea.

Sensul etic și spiritual al revoluției românești țâșnește din rezervoriul etic și spiritual al noului Stat, care nu e un Stat de aventurieri, ci de dreptate și de justiție.

Baracchi Tua nu a venit să cunoască România din carlinga avionului și nici nu a studiat-o prin prisma savantului al cărui scop este doar de a face noui experiențe.

El s'a alăturat României tinere și eroice cu suflet de camarad. Și asta ajunge, ca să știm că a reușit să descopere într'ânsa tot ce este mai nobil și mai bogat în făgăduinți.

MIHAIL MANOILESCU

București, Februarie 1938.

CUVÂNT INAINTE

Dacă d-l M. Manoilescu își începe prefața sa cu mărturisirea că a scris-o fără să fi cetit mai înainte cartea de față, aș putea începe și eu la rândul meu acest „Cuvânt înainte", cu o mărturisire analoagă: că am pornit la traducerea și vulgarizarea în românește a acestei cărți, fără să fi cunoscut pe autor.

Fără să-l cunosc personal, ar fi mai corect spus, pentrucă din paginile ce urmează cititorul va desprinde cu ușurință, nota aceasta caracterizantă de care vorbește d-l M. Manoilescu: puterea de comprehensiune (de integrare și de participare, aș preciza) de care se dovedește capabil cu prisosință d-l Baracchi Tua în rândurile d-sale.

Citindu-i cartea, ai impresia netă că este scrisă de unul dintre ai noștri, de unul dintre autenticii tineri români, exponenți ai credințelor și convingerilor ce au frământat în atâta durere și speranță sufletele generației noastre, de două decenii încoace.

Desigur că participarea aceasta intensă ce-l integrează printre noi pe d-l Baracchi Tua, ca pe un frate de cruce, nu a avut neapărată nevoie de o lungă şedere în mijlocul nostru, căci posibilitatea comprehensiunii şade nu într'o îndelungată experimentare sau observaţie, ci în acea sinceră şi totală trăire pe care ţi-o facilitează origina aceleiaş tulpine comune, deci posibilitatea organică de a pătrunde sufletul aceluia de un sânge cu tine.

Această comprehensiune înseamnă deci: în primul rând participare organică şi trăire sufletească şi apoi, ecumenicitate pe plan cerebral.

Baracchi Tua s'a născut în acea parte a Italiei plină de tradiţii istorice, scumpă cu deosebire Fascismului; ca una în care a văzut lumina zilei: Benito Mussolini.

Studiile universitare şi le-a făcut la Florenţa unde şi-a luat Doctoratul în Drept, unde s'a şi stabilit apoi, primind în ultimii ani importante însărcinări în organizaţia fascistă locală.

In 1937 vine pentru prima oară în România, trimes de „Frontul Antibolşevic" (U.M.O.N.).

Cu acest prilej cunoaşte pe Căpitan, care-l apreciază în mod deosebit şi de atunci rămâne unul dintre cei mai nedesminţiţi prieteni ai Legiunii.

Lucrează cot la cot cu intelectualii legionari pe şantierul Casei Legionare din str. Gutenberg, construind tot odată un post clandestin de radio-emisiune, de o putere de 50 waţi pe unde scurte, care va servi mai târziu legionarilor ca mijloc de propagandă.

Intors în Italia tipăreşte cartea de faţă cu scopul de a face cunoscută acolo Mişcarea Legionară sub adevărata ei lumină, carte care suscită un viu interes fiind primită elogios de întreaga opinie publică fascistă.

Tot timpul marei prigoane se arată un aprig susţinător al Legiunii ţinând conferinţe şi scriind fără întrerupere pentru lămurirea opiniei publice italiene, militând neobosit în sprijinul unei apropieri între Italia fascistă şi adevărata Românie.

Din clipa asasinării mişeleşti a Căpitanului îşi intensifică activitatea tipărind în mii de exemplare chipul Căpitanului pe care-l răspândeşte gratuit în Italia.

Neîntrerupt în puternicul său ataşament sufletesc faţă de Legiune, Baracchi Tua depune chiar astăzi după Biruinţă o puternică activitate în slujba unei înfrăţiri sufleteşti cât mai complectă a celor două naţiuni surori, încolonate de azi înainte pe acelaş drum, mânate de aceleaşi credinţe şi idealuri.

Activitatea sa actuală pentru cunoașterea României Legionare este prodigioasă:

La 17 Oct. a. c., ține o conferință la Florența despre noul Stat Român Legionar, conferință care a produs o impresie entuziastă;

la 26 Oct. a. c., conferențiază la Universitatea din Pisa în fața unui select auditoriu compus din oficialitățile orașului și întreg corpul profesoral și studențesc al străvechei Universități pisane, fiind întrerupt tot timpul de aclamațiuni la adresa României Legionare;

la 30 Oct. a. c., vorbește la „Luporini" (Grupul Fascist florentin) continuându-și astfel o adevărată campanie de conferințe elogiate de întreaga presă italiană.

Aceste câteva cuvinte despre autor și despre serviciile ce le-a adus și le aduce în Italia, Legiunii și Patriei noastre.

Cât despre cartea de față, voiu spune doar că mai bine de doi ani de zile a fost oprită sufletului românesc.

Neasemuita și ultima prigoană a împiedecat privirile curate ale acestei nații să vadă cum era explicată și înțeleasă în Italia, cruciala luptă ce se dădea aici, între forțele binelui și ale răului.

Acum, când obloanele draconice ce ne îngrădeau privirile au căzut putrezite, cred nimerită apariția în românește a acestei cărți, care ne-a fost un prieten sincer în fața sufletului italian.

Relatările autorului sunt în deobște cunoscute pentru noi.

Expunerea lor este simplă și caldă, este povestirea suferințelor atâtor frați din acest colț răsăritean al Europei.

Popularizarea în românește a acestor rânduri nu vrea să însemne decât un gest de recunoștință și de mulțumire, dăruite lui Baracchi Tua de către milioanele sale de frați.

TRADUCĂTORUL

București 5 Noembrie 1940.

I.

CĂPITANUL

COPILUL SOLDAT

Corneliu Zelea Codreanu s'a născut la 13 Septembrie 1899 la Iaşi, oraşul ce s'ar putea numi cu drept cuvânt: Florenţa României.

Intr'adevăr, multe dintre oraşele Moldovei, cuprind între zidurile lor o tradiţie de cultură şi de glorie, dar deasupra tuturor se ridică impunător Iaşii.

Că mediul exercită o puternică influienţă asupra omului, nu se poate nega: forţe misterioase şi invizibile se degajă din soarele pe care-l simţi deasupra capului, din aerul pe care îl respiri. Este desigur un echilibru cosmic ce se interpune între autor şi creeatură şi care se vrea imperios restabilit, de îndată ce a fost întrerupt.

Nici Codreanu nu va desminţi această condiţionare de locul natal, chiar atunci când va ajunge om matur şi conducător de oameni. Dacă va scri despre Iaşii săi, sentimentul va isbucni impetuos, încât aproape îi va sufoca rigurozitatea logicei.

„Pentrucă, noi Moldovenii, am rămas cei „mai săraci și cei mai bătuți de soartă dintre „toți românii.

„La noi au dispărut cântecele de veselie și „mândrul, albul nostru port a dispărut" [1]).

Căci Iașii au văzut pe un Vasile Conta, Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Mihai Eminescu, marii maeștri ai naționalismului.

Pe străzile Iașilor, ca tânăr student, a simțit de multe ori plutind duhul și cuvintele marilor înaintași: „Hai să dăm mână cu mână, cei cu inima română".

Jocul său preferat este „De-a haiducii".

Vreau să mi-l închipui copil, cum prins fiind în timpul jocului și închis în dosul vre-unui zid sau vre-unui gard, în vre-o grădină, va fi avut depe atunci o presimțire pentru cele ce vor veni.

Destinul îl pregătea pentru închisorile de mai târziu ale țării, atât de pline de suferință pentru jocul amar și riscant care este vieața unui Condotier.

Ceeace îl deosebește însă de ceilalți copii de o vârstă cu el, este curajul: nu poate să accepte înfrângerea.

Copilul simte că pentru a învinge, trebuie

1) Ion Banea: Căpitanul, Sibiu 1937.

să lupte: lupta va fi însăș vieața lui și o dată ales acest drum al sacrificiului, Codreanu nu va mai avea de acum încolo nici o clipă de liniște și de mulțumire.

Din această alegere a drumului jertfei, va înflori într'o zi, doctrina sa.

Europa este în timpul acesta un lac imens de sânge: popoare supuse cari se răsboiesc fără voia lor, numai pentru ambițiunile stăpânitorilor, popoare sclave cari luptă pentru libertatea lor.

Dincolo, peste munți, în Transilvania, milioane de români așteaptă clipa învierii, când se vor uni cu frații lor.

Este 15 August 1916 și toate clopotele bisericelor sună: armata a trecut munții, „România Mică" intră în răsboiu.

Două nopți de veghe, copilul aude chemarea în liniștea ce-l înconjoară.

In a treia zi, pleacă din casa părintească să-și ajungă tatăl pe front.

Deși nu are încă vârsta pentru a fi înrolat, totuși merge în rând cu regimentul: ia parte la înaintarea în Ardeal ca și la tristele zile ale retragerii alături de tatăl rănit, ducând în brațele-i de copil câte trei-patru puști, numai să nu le lase pradă dușmanului.

Dar comandantul nu vrea să mai aibă răs-

punderea acestui băetan prea curagios, care sare peste marginea tranşeei, doar ca să smulgă o puşcă mai înaltă decât el.

Desigur, cuvintele tatălui său: „Nu e bine să murim amândoi aci; căci mama are acasă şease copii mici", îl conving că trebuie să se întoarcă.

Singur, în noapte, Codreanu rămâne, în timp ce regimentul trece înşiruit pe dinaintea lui, pierzându-se în întunerec.

La 1 Septembrie 1917, mereu cu dorinţa de a pleca pe front, intră în Şcoala Militară Activă dela Botoşani.

Perioada aceasta de instrucţie şi de disciplină la care se mai adaogă cei cinci ani de Liceu Militar, a format omul, desvoltându-i calităţile de organizator şi încrederea în sine.

Ordine, ierarhie, disciplină, iată trei principii pe cari nu le va mai părăsi toată vieaţa.

„Am învăţat să vorbesc puţin, fapt care mai târziu mă va duce la ura contra vorbăriei şi a spiritului retoric. Aici am învăţat să-mi placă tranşeea şi să dispreţuiesc salonul".

JURĂMÂNTUL

Este o după amiază târzie din anul o mie nouă sute nouăsprezece.

Stejarii din pădurea Dobrinei îşi adună sub ramurile lor verzi, primele umbre.

Dar astăzi în poiana plină de iarbă, înconjurată de trunchiurile uriaşe, ce par că vor să-şi unească braţele ocrotind luminişul însorit, liniştea este întreruptă de un murmur de voci şoptite.

Douăzeci de elevi de liceu, în uniformă, aşezaţi în cerc şi cu bărbia sprijinită pe braţele încrucişate, ascultă cu răsuflarea tăiată.

Codreanu i-a convocat pentru a rezolva împreună o gravă problemă.

Vântul bolşevismului suflă cu putere dinspre răsărit: uriaşii copaci ai pădurilor fără hotar, în cari duşmanii Patriei şi-au găsit moartea în lungul şir al veacurilor, se îndoaie ca pentru a se frânge sub vijelia ce are să vină.

Ştiri neprecise şi repetate din gură în gură trec Nistrul.

Cu toate acestea, nu e adevărat oare că dincolo, trec căruţe încărcate cu copii morţi de foame?

Sau nu e poate adevărat că preoţii sunt ucişi fără milă, că bătrânii sunt omorîţi cu lovituri de nagaică şi că femeile sunt violate?

Trebuie să ne organizăm, să ne apărăm.

Dacă ruşii trec Nistrul şi Prutul, este neapărată nevoie să înjghebăm un centru de acţiune şi de rezistenţă.

Retraşi în păduri şi prin lovituri date cu măestrie, se vor slăbi şi se vor sfărâma ban-

dele inamice ce vor veni să năvălească din stepele nesfârşite.

Codreanu decide să facă rost de arme şi muniţii şi să-şi instruiască tovarăşii prin exerciţii zilnice.

Se înfiinţează o asociaţie secretă sub masca societăţii culturale „Mihail Cogălniceanu".

Stejarii milenari ai Dobrinei sunt martorii jurământului.

Codreanu va lupta de acum înainte, toată vieaţa, împotriva comunismului.

STEAGUL ROŞU

„România Mare" este acum unită sub un singur sceptru, mulţimea înalţă rugăciuni peste mormintele încă proaspete, aspiraţiunile milenare au devenit realitate.

Dar criza materială şi morală de după războiu bântuie ţara.

Imperii uriaşe s'au prăbuşit.

Oamenii cari au părăsit tranşeele şi gardurile de sârmă ghimpată întâlnesc oameni de alte credinţe şi alte preocupări.

O nouă lume fără nici un echilibru a luat naştere, lume care nu se preocupă decât cum să se aranjeze mai comod şi mai liniştit.

Teoriile lui Marx şi ale lui Engels, cari par să fi găsit în sângele unuia dintre cele mai

înfricoşetoare războaie din istorie, doar simbolul sângelui pe care îl vor cere mai târziu Europei, fac în fiecare zi noui prozeliţi.

Cursurile Universităţii Ieşene întrerupte din cauza războiului s'au redeschis de un an: ideile antinaţionaliste propagate de massa compactă a profesorilor şi a studenţilor târăsc Patria spre prăpastie. Iar oamenii de ştiinţă cari nu susţin comunismul pe faţă, se mărginesc să constate „că omenirea merge inexorabil către stânga".

Profesorul Bujor, în plin Senat, afirmă în aplauzele generale că „lumina vine dela răsărit".

Massele muncitoreşti se agită.

Fabricile nu mai lucrează, maşinile rămân nemişcate, se ţin întruniri.

La fiecare trei-patru zile, manifestaţii comuniste în sunetele „Internaţionalei" strigă: „Jos Regele", „Jos cu armata", „Trăiască Rusia Sovietică".

In ţară, nici-o rezistenţă.

Poliţia, în faţa coloanelor de câte cincisprezece, douăzeci de mii de manifestanţi, se furişază şi dispare pe la colţul străzilor.

Intr'o seară din toamna anului 1919, un prieten îi arată lui Codreanu o gazetă.

Un mic anunţ în câteva cuvinte: „Garda Conştiinţei Naţionale ţine şedinţă astă seară". Codreanu a auzit deja vorbindu-se de vre-o

câteva luni despre această asociaţie anticomunistă şi hotărîrea lui e luată.

In mica şi sărăcăcioasa cămăruţă din Strada V. Alecsandri, un om şade în faţa unei mese. Este Constantin Pancu, Preşedintele Gărzii.

Un cap masiv împlântat pe nişte umeri largi, de statură mijlocie, cu o musculatură de luptător.

Odată, într'o seară de spectacol la circ, după ce un colos de om, înalt de doi metri, pusese cu umerii la pământ zece atleţi, o voce se înalţă din mijlocul mulţimii, care umplea circul.

Cere să se măsoare cu învingătorul: două minute după aceea, greoiul luptător ungur este la pământ.

Curioşii vor să ştie numele necunoscutului. Este Constantin Pancu.

Codreanu, student în primul an al Universităţii, cere înscrierea sa în Gardă, unde va lupta alături de Preşedinte până la desfiinţarea organizaţiei.

Vre-o şease mecanici, un preot, un avocat, câţiva muncitori, doi studenţi.

Codreanu luptă acum pe două fronturi: în Gardă şi la Universitate.

Acum, adunările se ţin cu câte opt până la zece mii de participanţi: aici învaţă Codreanu

să domine şi să stăpânească mulţimea cu urzeala nevăzută a vorbei.

La 10 Februarie se declară greva generală în toată ţara.

La Regiile Statului o mie de lucrători au declarat greva, este înălţat steagul roşu, chipul Regelui a cedat locul chipurilor lui Marx şi a lui Trotzki.

Lucrătorii aparţinând Gărzii sunt fugăriţi şi răniţi.

Către ora 1, o sută de membri s'au adunat la sediu.

Impotriva părerilor cari cereau să se trimită telegrame guvernului cerându-se intervenţia armatei, Codreanu susţine că este absolut necesar să se acţioneze imediat, să se pornească în corpore şi să se dea jos steagul comunist.

In stradă, o ciocnire cu un grup de comunişti.

Garda pătrunde compactă în curtea fabricei.

Codreanu se caţără pe acoperiş, smulge steagul roşu şi vorbeşte mulţimii. Armata ocupă fabrica.

In trei zile, patru sute de muncitori, adunaţi şi recrutaţi de către Gardă prin tot oraşul, intră în ateliere.

Greva a fost zădărnicită şi majoritatea greviştilor trebuie să reia lucrul.

Dar focarul comuniştilor este în atelierele C. F. R.

Codreanu se caţără pe traversele înfipte în zid ţinând tricolorul în dinţi, smulge steagurile roşii şi în locul lor agaţă tricolorul naţional, şi toate acestea, în vacarmul de ameninţări şi de strigăte ale muncitorilor de afară.

La poarta uzinelor, comuniştii barează trecerea.

Trei zeci metri înaintea celorlalţi, Codreanu, Pancu şi încă doi înaintează cu privirile fixate drept înainte, cu mâna în buzunar, cu degetul pe trăgaciul revolverului.

Păşesc sub ameninţarea morţii.

La zece metri, mulţimea se dă în lături, într'o tăcere de mormânt.

Pe pământul românesc, bolşevismul este zădărnicit: un zid de piepturi de oţel au stăvilit pentru totdeauna valul său de sânge.

Apoi, Garda începe să încadreze muncitorii în sindicate şi formează un partid politic: „Socialist-Naţional-Creştin".

„Nu admitem nimănui ca să caute şi să ridice „pe pământul românesc un alt steag decât „acela al istoriei noastre naţionale.

„Ori câtă dreptate ar putea avea clasa muncitoare, nu-i admitem ca să se ridice peste şi „împotriva hotarelor Ţării".

„Dar nici nu vom admite ca la adăpostul for-

Autorul pe Şantierul din Str. Gutenberg.

„mulelor tricolore, să se instaleze o clasă oli-
„garhică şi tiranică pe spatele muncitorilor de
„toate categoriile şi să-i jupoaie literalmente
„de piele, fluturând prin văzduh necontenit:
„Patrie — pe care nu o iubesc — Dumnezeu —
„în care nu cred —, Biserică — în care nu in-
„tră nici-odată —, şi Armată — pe care o tri-
„met la răsboiu cu braţele goale".

SVASTICA

Capii organizaţiilor comuniste nu sunt nici români, nici muncitori.

Ghelerter, Gheler, Spiegler, Pauker, Moscovici, toţi sunt jidani.

In plin Parlament, când toţi Deputaţii şi Senatorii se ridică în picioare pentru a aclama pe Regele Unificator, Moscovici, cel care trebuia să fie Preşedintele proiectatei Republici româno-comuniste, rămâne în mod ostentativ pe scaun.

Presa jidovească seamănă zilnic ura şi revolta, atacând violent Coroana şi Biserica.

„Intr'un an de zile", spune Codreanu, „am
„învăţat atâta antisemitism ca să-mi ajungă pe
„trei vieţi de om. Căci nu poţi să isbeşti în cre-
„dinţele sfinte ale unui popor, în ceeace inima
„lui iubeşte şi respectă, fără ca să nu răneşti
„în adâncuri şi fără ca din rana făcută să nu
„picure sânge.

„Sunt şeaptesprezece ani de atunci şi rana sângerează mereu".

De mai bine de un secol, România este invadată de jidovi, această Românie care face legatura între Apus şi Răsărit şi care a cunoscut toate năvălirile şi toţi barbarii.

Dar dacă barbarii au trecut doar, ducându-se mai departe, jidovii au rămas.

Antisemitismul românesc nu este produsul unei uri de rasă, nici nu prezintă caracterul unei persecuţiuni religioase.

Orice s'ar face — obsearvă Mihail Cogălniceanu — Sinagoga nu se va putea ridica nestingherită în coasta Bisericii Creştine.

Problema este a naţiei, a pământului.

Puţine popoare europene pot arăta drepturi atât de vechi asupra pământului lor.

De origină traco-illirică, românii îşi găsesc rădăcinile în poporul pe care Roma l'a supus pe ţărmul de dincolo al Adriaticei, pe care deja îl revendică şi îl va revendica şi mai târziu, când va trece apele limpezi ale Dunării.

Şi, demn de Roma este desigur neamul acesta: căci nu l-a învăţat oare Zamolxe că sufletul trăieşte dincolo de mormânt şi că vieaţa, adevărata vieaţă, începe abia dincolo de moarte?

Nu plâng oare Tracii de câte ori se naşte un

copil şi nu aşteaptă ei cu bucurie şi cântece, ceasul din urmă?

Romanitatea şi creştinismul îşi trădează semnele lor.

In 107 după Cristos, Dacia este supusă şi devine provincie romană.

Roma a învins încă odată: pe vechiul trunchiu daco-tracic se grefează — pentru totdeauna — altoiul latinităţii.

Decebal, Regele învins, preferă să-şi facă singur seama, decât să fie târât ca trofeu după Carul învingătorului Traian.

„Cine ştie să moară ca Decebal — scrie Codreanu — nu este mort".

Şi Decebal trăieşte în marmora cuvântătoare a Columnei lui Traian.

LA UNIVERSITATE

In toamna lui 1920, pentru prima dată în istoria Universităţii din Iaşi, senatul universitar anunţă deschiderea cursurilor fără tradiţionala slujbă religioasă.

De mai bine de o jumătate de veac, ceremonia aceasta religioasă reprezintă pentru studenţi, simbolul noului lor an de muncă, a îndatoririi lor de a munci sub binecuvântarea lui Dumnezeu; de mai bine de o jumătate de veac, studenţii, asistenţii, profesorii, senatul

universitar, se întrunesc în aula cea mare, unde icoana bătută în argint își pleacă fruntea încoronată, către Mitropolitul Moldovei, care le dă binecuvântarea. Și acum, în momentele acestea grele, când cultura și credința României Mari sunt în pericol, acum se aruncă icoanele și candelele afară din sălile Universității.

Șeapte sau opt studenți împreună cu Codreanu bat zadarnic pe la ușile profesorilor.

Va trebui să așteptăm pentru a le lua apărarea, ca să se puie foc bisericilor și să fie uciși preoții în altare?

In dimineața zilei fixate pentru deschiderea cursurilor, Codreanu este în picioare, în fața porților Universității.

Deasupra, un anunț:

„Aduc la cunoștința domnilor studenți pre-
„cum și a domnilor profesori, că această Uni-
„versitate nu se deschide decât în urma sluj-
„bei religioase tradiționale".

Codreanu ține piept singur înaintea intrării, dar alții, mai bine de trei sute, îl bruschează, îl lovesc umplându-l de sânge, și-l dau înapoi, din sală în sală.

Tocmai când sosesc și ai săi ca să-i sară în ajutor, Secretarul Universității afișează un nou anunț:

„Se aduce la cunoștința tuturora că Univer-

„sitatea va rămâne închisă până Miercuri, când
„se va deschide cu serviciul religios".

„De atunci mi s'a înrădăcinat credința care
„nu mă va părăsi, că acel care luptă, chiar
„singur, pentru Dumnezeu și neamul său, nu
„va fi învins nici odată".

La Universitate, studenții comuniști poartă „șapca [2]) rusească nu pentrucă nu aveau altceva, ci ostentativ, ca să afirme bolșevismul".

O vânătoare originală care durează doar câteva zile și șepcile ard în Piața Unirii, lichidate odată pentru totdeauna din sălile de curs ale Universității.

Polemici cu redactorii „Opiniei", polemici și încăerări în piețele și pe străzile Iașilor.

In urma unui incident de acest fel Rectoratul elimină pe studentul Corneliu Z. Codreanu din Universitate.

Prin această deciziune, Rectoratul se pune însă în conflict cu Facultatea de Drept, care se declară independentă și își retrage reprezentantul său din Senatul Universitar: „consi-
„derând neavenită deciziunea Senatului pri-
„vind pe studentul Codreanu".

Nu numai atât, dar îl înscrie și la examenele din toamnă.

Totuși, mai târziu când va termina Univer-

---

2) In original: „Sciapka". (nota trad.).

sitatea nu i se va putea elibera lui Codreanu, Diploma de Licenţiat în Drept: Facultatea nu-i va putea elibera decât un simplu certificat.

In toamna lui 1921, Codreanu este ales Preşedinte al „Societăţii Studenţilor în Drept".

Dar Senatul nu vrea să-i ratifice numirea: „M'am validat singur".

Urmează un an întreg în discuţiuni şi conferinţe având ca obiect exclusiv: problema jidănească.

Intreaga massă studenţească gravitează în jurul acestui focar de naţonalism.

Operele lui Hajdeu, ale lui Conta, ale lui Eminescu, Alecsandri, Cuza, Paulescu, deschid noui orizonturi de gândire.

La 22 Maiu 1922 Codreanu creează „Asociaţia Studenţilor Creştini" [3]), care există şi astăzi:

„Cu acest ideal plecăm în suflet, cei cari „părăsim astăzi băncile şcolii".

„A lupta pe ori unde vom fi, pentru drep- „tatea noastră, pentru vieaţa ameninţată a nea- „mului, socotim a fi cea dintâi a noastră datorie „de onoare".

3) In Statul Legionar de astăzi este singura organizaţie studenţească admisă. (nota trad.).

HITLER. MARŞUL ASUPRA ROMEI.

„In toamna anului 1922, ajutat de camarazii săi, Codreanu se înscrie la Facultatea de Economie Politică a Universităţii din Berlin.

La inaugurarea anului universitar, când Marele Rector îmbrăcat cu toga şi toca de ceremonii, împarte tradiţionalele strângeri de mână nouilor înscrişi, Codreanu în imaculatul său costum naţional, este obiectul curiozităţii generale.

Sunt zilele dureroase ale poporului german.

Din cauza lipsei de lucru, lucrătorii se sbat în mizerie, clasele privilegiate au rămas în vânt, marca scade catastrofal.

„M'a impresionat acolo în mijlocul acestei „mizerii în care se sbătea poporul german, spi- „ritul de disciplină, puterea lui de muncă, sim- „ţul datoriei, corectitudinea, puterea de rezi- „stenţă şi credinţa în zile mai bune. Era un „popor sănătos şi vedeam că nu se va lăsa „doborît la pământ şi că va învia cu puteri „nebănuite de sub piatra tuturor greutăţilor „care-l apăsau".

Codreanu trăieşte zilele acestea de sacrificiu.

Odată cu primele cărţi şi cu primele zile răcoroase a dispărut însă şi ultimul ban din pungă.

E nevoie de luptă.

Adesea în toiul nopţii, citind la lumina unui muc de lumânare lipit în fundul unui pahar, Codreanu trebuie să închidă cartea şi să doarmă pentru a uita — cinci-şease ore — muşcătura foamei.

Reîntoarcerea acasă, ar însemna dezertare.

Atunci se transferă la Universitatea din Iena, unde trăieşte dintr'un mic comerţ cu alimente, pe cari le revinde restauratorilor.

In Octombrie al aceluiaş an, află că un tânăr pictor de treizeci şi şease de ani, Adolf Hitler a înfiinţat o organizaţie antisemită.

A ajuns şi la Berlin ştirea despre marşul asupra Romei:

„M'am bucurat ca de victoria ţării mele".

Vorbind de Mussolini, Codreanu scrie:

„Pentru noi ceilalţi, el va fi un luceafăr lu„minos care ne va da speranţe: ne va fi do„vadă vie că hidra poate fi învinsă".

PRIMELE ZILE DE INCHISOARE

In Decembrie 1922, isbucnesc la Cluj dezordini studenţeşti.

Scânteia dezordinei isbucneşte din Universitate: studenţii şi medicii jidani îşi fac disecţiile pe cadavrele creştine.

Momentul este nevralgic: delegaţii cer „numerus clausus", adică limitarea procentuală a jidanilor în şcoli şi în funcţiunile publice.

Proporţia între creştini şi jidani este de 20⁰/₀, deci „numerus clausus" de 20%.

Codreanu vede ce trebuie să facă şi se întoarce: locul său este printre camarazii cari luptă în ţară.

Planul general fixat de către studenţi se concretiza într'un singur cuvânt: grevă.

Dar Codreanu îl respinge.

Inactivitatea nu este suficientă, este absolut necesară o extindere a mişcării în masse, din sălile Universităţii să fie răspândită la sate şi în uzine.

La Bucureşti ia contact cu tatăl său şi cu profesorul Cuza, cari de un sfert de secol duc alături aceeaş luptă şi propune lui Cuza să ia frânele mişcării.

Cuza primeşte cu destulă răceală entuziasmul lui Codreanu: are impresia că ar fi necesară o mişcare generală, de masse, însă neorganizată: „care să se organizeze singură". „Nu avem nevoie de disciplină". „Nu suntem într'o cazarmă".

A doua zi Cuza consimte, dar Codreanu înţelege că de azi înainte, între vechea şi noua generaţie punţile sunt tăiate.

Cuza aparţine de acum în colo vechei generaţii.

La 4 Martie 1923 ia naştere „Liga Apărării Național-Creştine" (L. A. N. C.).

Zece mii de membri se adună la Iaşi, cu steagurile lor negre: în semn de doliu, un disc alb în centru: speranța înconjurată de întunerec, peste care este desemnată svastica, simbol internațional al antisemitismului. De jur împrejur, pe margini, tricolorul.

Steagurile primesc binecuvântarea bisericii, iar în sala Bejan [4]) are loc o şedință.

Sala este însă neîncăpătoare pentru mulțimea care umple strada. Cuza este proclamat Preşedinte al L. A. N. C. şi-l însărcinează cu organizarea mişcării, pe Codreanu.

Tânărul Şef primeşte din mâinile lui Cuza conducerea destinelor româneşti: este clipa în care vechea generație trece făclia nouei generații, generața de două zeci ani, generația tuturor entuziasmelor şi a revoluțiilor.

Tocmai în aceste zile cruciale, guvernul liberal, modificând art. 7 din Constituțe, acordă cetățenia română şi drepturi egale evreilor.

Presa jidovească trece faptul sub tăcere.

„Lupta", „Adevĕrul", „Dimineața", au în pagina întâia tipărit cu litere de o şchioapă conflictul dintre chiriaşi şi proprietari.

---

4) In original, autorul arată Bucureştii ca loc de înființare a L. A. N. C. — L. A. N. C. s'a înființat la Iaşi, în sala Bejan (nota trad.).

Doar, într'un colț pierdut de gazetă, două linii: „Art. 7 din vechea Constituție a fost înlocuit cu art. 133".

Profesorul Cuza îşi face auzit glasul său:

„Români!

„Constituția dela 28 Martie 1923 trebuie des-„ființată imediat. Protestați în contra votului „ei. Cereți alegeri libere. Organizați-vă pentru „a vă asigura biruința. O nouă Constituție „trebuie să garanteze drepturile de întâietate „ale nației româneşti".

Codreanu este în capul manifestațiilor de protest.

La Podul Roşu se descarcă câteva focuri de revolver.

Jandarmeria, cavaleria, armata, intervin ca să restabillească ordinea.

Jurnalele anunță cu titluri mari: „Iaşii au trăit o zi şi o noapte de revoluție". Pentru prima dată Codreanu este arestat.

Dar de ce este nevoie să fie adus la Tribunal cu agentul?

Nu se încred în cuvântul său?

Agentul este silit în cele din urmă să-l urmeze la douăzeci de paşi.

Primele zile de închisoare la Poarta Verde.

Codreanu zâmbeşte când aude numele culorii acesteia.

Verzi vor fi cămăşile legionarilor săi, verde va fi casa unde se vor odihni martirii Gărzii de Fier.

BISERICA IN LANŢURI

Pentru a organiza şi mai bine mişcarea, Codreanu hotărăşte un congres pentru zilele de 22—25 August 1923.

Ion Moţa, Preşedintele centrului studenţesc „Petru Maior" îi comunică opunerea autorităţilor. Dar Codreanu nu este omul care să dezarmeze: Congresul trebuie să se ţină şi va avea loc.

In dimineaţa zilei de 22, studenţimea, în grup compact, se îndreaptă spre Mitropolie să se roage pentru memoria camarazilor căzuţi în războiu.

Insă acolo, îi aşteaptă o surpriză dureroasă: uşile bisericii sunt păzite de poliţie şi ferecate cu un lanţ gros de fier.

Acum iată că se opreşte până şi rugăciunea, cu toate aceasta, mulţimea îngenunche în mijlocul străzii şi cu capul descoperit, se roagă.

Universitatea este ocupată de studenţi.

La fiecare fereastră păzesc câte trei soldaţi cu baionetele la armă: Regimentul 13 Infanterie asediază clădirea.

In Aula cea mare a Facultăţii de Drept, pa-

lizi, muţi de durere, tinerii îşi dau seama de toată gravitatea situaţiei.

Codreanu, ales Preşedinte, susţine necesitatea sacrificiului, a sacrificiului până la unul. După un an întreg de lupte, de umiliri, de închisoare, nu te mai poţi întoarce înapoi.

Este ora opt seara. Mulţimea freamătă afară.

Constantin Pancu, vechiul luptător din 1919, după ce rupe trei cordoane de poliţişti [5]), rămâne cu braţele încrucişate, cu un sac de pâine la picioare: „Sunt fiii noştri"!

Propunerea pe care o fac autorităţile de a lăsa liberi pe toţi studenţii, cu excepţia lui Codreanu este respinsă în massă.

In sfârşit, către ora 11, li se permite să iasă pe rând, câte trei.

Codreanu înţelege manevra, care este îndreptată exclusiv în scopul arestării sale: îşi desbracă costumul naţional şi odată ajuns la uşe, lasă să-i cadă câteva monede.

Cei de lângă el şi patru comsari de poliţie se apleacă să caute pe jos, aprinzând chibrit după chibrit: Codreanu este scăpat.

Congresul continuă în pădure, luându-se toate precauţiunile: santinele, curieri, avant-posturi.

---

5) In original: patru cordoane. „Pentru legionari" pag. 161 (Ed. 1936) pomeneşte de ruperea a numai trei cordoane (nota trad.).

Codreanu, mânjit de uleiu şi cărbune, în costumul său de fochist, nu poate fi recunoscut nici chiar de către camarazi.

Solemn — şi pentru prima dată — se proclamă lupta împotriva partidelor politice.

La 17 Septembrie 1923 L. A. N. C., ţine un congres la Câmpulung şi deleagă trei zeci de ţărani pentru a fi primiţi la Bucureşti de către Primul Ministru.

De necrezut şi totuşi adevărat: toţi masivii păduroşi ai Bucovinei au fost închiriaţi cu o nemai pomenită sfruntare, jidanului Anhauh, pe preţul de zece lei metrul cub, cu toate că românul plăteşte obişnuit un preţ de trei sute cinci zeci de lei.

Dar poliţia veghează: armele vor găsi o pradă uşoară în grupul acesta de oameni neînarmaţi şi uşor de deosebit în mulţime, cu costumele lor naţionale atât de albe.

Studenţii intervin energic rupând două cordoane de sergenţi: bieţii oameni simpli dela ţară, cari au plecat către Capitală cu nădejdea că li se va face dreptate, încep să plângă acum, când se văd îmbrânciţi şi loviţi, fără putinţă de apărare şi fără să ştie măcar de ce sunt învinuiţi!

Unul dintre ei, cu lacrimile în ochi, neputincios şi însângerat, de disperare începe să-şi sfâşie hainele depe el.

De două zile aşteaptă zadarnic să fie primiţi.

Insfârşit, sunt introduşi într'o sală. Dar Primul Ministru nu-i poate primi astăzi.

Sunt oameni sărmani, au cheltuit mai mult de o mie de lei de căciulă ca să poată veni aici, să-şi apere drepturile.

Codreanu ameninţă, umerii robuşti ai ţăranilor împing şi uşa cedează.

Uşa se dă în lături: o scară, şi sus în capul scării: Primul Ministru.

„Sărutăm mâna Măriei Voastre.

„Ce vrem? Jidanii pleacă cu vagoanele pline „de lemne şi nouă ne curge apa în case prin „acoperişuri, când plouă.

„Ce vrem? Şcolile sunt pline de jidani şi „copiii noştri nu au loc de ei!".

„Ce vrem? Vrem ţara noastră, pământul nos„stru. Vrem numerus clausus".

Primul Ministru promite să rezolve favorabil chestiunea pădurilor. Dar, în ceeace priveşte „numerus clausus" nu-i nimic de făcut.

„Arătaţi-mi o singură ţară din Europa care „l-a introdus şi-l voiu introduce şi eu".

Zece ani după aceea, se va adopta în Europa principiul lui „numerus clausus" dar Brătianu nu va mai fi ca să-şi poată ţine promisiunea.

PROCESUL ŢĂRII

„Studenţii nu mai pot rezista şi decât să ca-
„pitulăm ruşinos, mai bine să ne sacrificăm,
„dar făcând să cadă alături de noi toţi aceia
„ce sunt vinovaţi de trădarea intereselor ro-
„mâneşti. Să ne procurăm revolvere şi să tra-
„gem în ei, dând un exemplu groaznic, care
„să rămână dealungul istoriei noastre romă-
„neşti. Ce se va alege după aceasta de noi,
„vom muri sau vom rămâne toată vieaţa în
„închisoare, nu mai interesează".

Astfel vorbea Ion Moţa. Dar ceasul nu era sosit pentru el, căci Spania va fi aceea care mai târziu îi va cere sângele de martir.

Codreanu este de acord: să se stabilească cei responsabili de situaţiunea actuală, trădătorii neamului.

„Dacă aş avea un singur glonţ, iar în faţa
„mea un duşman şi un trădător, glonţul l-aş
„trimite în trădător".

Lista conţine numele a şease miniştri, a câtorva rabini, a trei bancheri, a directorilor „Luptei", „Adevĕrului" şi „Dimineţii".

Suntem în seara de 8 Octombrie 1923.

Tocmai se fac ultimele pregătiri, când unul dintre camarazi intră palid la faţă: casa este înconjurată de poliţişti.

Sacrificiul a fost întunecat de trădare: de aici în colo Căpitanul va fi neînduplecat cu trădătorii.

Alte zile de închisoare, de foame, de frig.

Mai sunt doar câteva ceasuri până la proces: camarazii sunt tocmai în aşteptarea familiilor lor, când din Cancelarie, se aud detunăturile a şeapte focuri de revolver.

Moţa a pedepsit pe trădător.

La proces „complotiştii" sunt îmbrăcaţi în albul costum naţional. Primul, este interogat Codreanu.

Tânărul vorbeşte rar, senin, în faţa juraţilor, cari fără să vrea aprobă din cap.

Apărarea lui Paulescu entuziasmează mulţimea:

„In numele lui Cuza, în numele meu şi al
„tuturor profesorilor dela toate Universităţile
„române cari gândesc şi simt ca noi, declar că
„convingerea noastră profundă şi hotărîtă este
„ca acest proces să nu fie intentat acestor stu-
„denţi aşezaţi azi pe banca acuzaţilor şi nici
„împotriva studenţimii române. Acesta este
„procesul poporului nostru împotriva unui alt
„popor, străin, care a acaparat şi vrea să ne
„domine pământul".

„Entuziasmul este general, câtiva dintre juraţi plâng pe băncile lor. Studenţii sunt achitaţi.

„CASA NOASTRĂ"

Codreanu nu are mijloace ca să închirieze o sală, o încăpere oarecare, pentru adunări. Şedinţele s'au ţinut până acum într'o baracă de scânduri în care plouă şi-i frig.

E nevoie să se clădească o casă cu propriile braţe.

Studenţii primesc cu toţii: se oferă şi terenul necesar pentru fabricarea cărămizilor şi construirea casei.

Munca este începută printr'o rugăciune: se fabrică trei mii de cărămizi pe zi, dela patru dimineaţa până seara.

Lumea se opreşte să privească: aceştia să fie studenţii cărora odată intraţi în Universitate, le e ruşine să se arate pe străzile din centru, fie şi cu un pacheţel în mână?

Aceştia să fie studenţii eleganţi, cari cu ţigara în colţul gurii, se plimbă prin Cişmigiu în minunatele nopţi de vară, sau chefuesc cu „ţuică", pentruca apoi să umple cu gălăgia lor străzile Capitalei?

Lucrătorii se opresc şi ei şi zâmbesc înţelegători.

„Munceam plini de voie bună, de nădejdi, cu „gândul că în curând vom avea: „casa noastră".

De acum înainte, munca devine sudura de bază a doctrinei legionare.

Mii de studenţi, de profesori, de avocaţi, de ingineri îşi vor da contribuţia braţelor lor acestei cauze sfinte, fără altă recompensă, decât mulţumirea datoriei împlinite.

Intr'o dimineaţă, pe când câţiva studenţi răsădeau zarzavaturi pentru a asigura astfel hrana camarazilor ce munceau alături, năvălesc de odată patru zeci de inşi cu revolverele în mână.

Trei ciomege se reped în acelaş timp în capul lui Codreanu: i se leagă mâinile la spate în timp ce doi agenţi îl scuipă în obraz.

Şi acum, printre insulte şi lovituri, la poliţie.

Codreanu singur este între opt jandarmi, ceilalţi între două sute.

Prefectul Manciu le trece câte-o armă printre picioare.

Li se scot ghetele şi sunt ridicaţi de picioare cu capetele în jos.

Manciu îşi scoate haina şi orbit de furie, îi bate până la sânge la tălpile picioarelor.

Ce v'a spus Codreanu?

„Nimic".

Şi strigătele se pierd înfundate în găleţile cu apă, în cari poliţia îi bagă cu capetele pe bieţii martiri.

Intervenţia lui Cuza este salvatoare.

Bătut, insultat, umilit, Codreanu pleacă în munţi unde-şi construieşte o colibă.

O lună şi jumătate de sihăstrie şi de reflecţie: singurii tovarăşi sunt doar ciobanii cari îi aduc câte-o ulcică de lapte şi o bucată de pâine.

Când se întoarce acasă, află că jidanii din Iaşi puseseră un automobil la dispoziţia poliţiei.

La 10 August 1924, Codreanu se logodeşte cu Elena Ilinoiu.

Floarea acestei iubiri a crescut, ca de altfel întreaga lui vieaţă, între spini.

Codreanu împlineşte 25 ani.

La 25 Octombrie, când se judecă procesul studentului Comârzan torturat de Manciu, Codreanu este în sală ca avocat apărător.

Manciu, care între timp fusese decorat cu „Steaua României", vine la şedinţă cu întreg corpul poliţienesc.

Clipa răfuelii a sosit: Codreanu a scos revolverul şi a tras.

Adunaţi afară, vociferează şi ameninţă o mulţime de jidovi, dar Codeanu mai are încă cinci cartuşe şi îşi croieşte drumul singur.

In stradă este arestat.

Presa i se arată favorabilă:

„Sistemul fatal inspirat de Manciu a fost te-„roarea".

„Studenta Silvia Teodorescu a fost lovită de „Manciu cu piciorul în spate, în plină stradă".

„Corneliu Zelea Codreanu a fost în legitimă „apărare".

Alte zile de închisoare, alte lungi ore de descurajare şi tristeţă.

„E grozavă singurătatea".

„Să ne bucurăm aşa dar, cât suntem tineri! „Versuri cari au încălzit, au bucurat, au încu-„nunat cu cununa veseliei, tinereţea tuturor „generaţiilor de studenţi".

„Mie nu mi s'a acordat acest drept. N'am „avut timp când să petrec. Vieaţa Universitară, „în timpul căreia toţi petrec şi cântă, am termi-„nat-o. Nici nu ştiu când a trecut".

„Acum mi-a fost luat şi soarele!".

Genunchii au înţepenit, frigul a pătruns în oase.

Vântul suflă pe lângă balamalele uşii zăpada, care se spulberă îngheţată şi umple un sfert din podeaua celulei.

Afară răsună mereu, doar vocea seacă a santinelelor cari se schimbă.

Un grup de domnişoare îi trimit hrană şi o cămaşă naţională lucrată de ele, de mână.

Procesul s'a fixat: centrele universitare ti-

păresc mii de manifeste; un căpitan din Cluj răspândeşte singur zeci de mii în toată ţara.

Se publică scrisorile trimise de Codreanu din închisoare.

Desbaterile procesului au loc la 20 Maiu la Turnu-Severin.

La Turnu-Severin, unde din apa limpede a Dunării se mai înalţă încă picioarele de marmoră a podului pe care Traian l-a hărăzit Daciei, odată cu destinele Romei.

Sala este plină până la refuz şi mai mult de zece mii de oameni aşteaptă afară.

Acuzarea contestă că studenţii ar fi fost maltrataţi de Manciu; p;nă şi certificatul medical al doctorului ce dăduse primele îngrijiri tinerilor însângeraţi în bătăi, este arătat ca fiind fals.

„Domnilor Juraţi! Am luptat şi tot ce am făcut, am făcut numai din credinţă şi dragoste „pentru ţară.

„Ne luăm angajamentul de a lupta până la „capăt.

„Acesta este ultimul meu cuvânt".

După şease zile de desbateri, Codreanu aşteaptă verdictul într'o sală vecină.

De odată isbucnesc urale. Codreanu este luat pe sus şi purtat pe braţe afară din sală: populaţia aruncă flori în drumul său.

Acasă, îl aşteaptă florile de lămâiţă: Elena va fi tovarăşa vieţii sale.

O nuntă demnă de un împărat: nouăzeci de mii de oameni au alergat din toate colţurile ţării să ia parte la nuntă, două mii trei sute de căruţe urmează cortegiul lung de şeapte kilometri.

Filmul, turnat de o mare casă cinematografică este însă confiscat şi ars de către guvern.

IN FRANŢA

Intre timp, Codreanu se înscrie la Facultatea de Ştiinţe Economice şi Politice din Grenoble.

Soţia sa brodează, câştigând astfel câte ceva.

Dornic să asimileze totul, priveşte în jur, confruntă şi face observaţiuni:

„M'am convins că poporul francez, ţăranul „şi orăşanul, este un popor de o moralitate se„veră. Imoralităţile aparţin străinilor stricaţi, „bogaţilor tuturor neamurilor, atraşi de Paris „şi de alte oraşe mari.

„Clasa conducătoare după părerea mea însă, „este iremediabil compromisă, gândind, trăind „şi acţionând sub influienţa şi numai sub in„fluienţa iudeo-masoneriei şi a bancherilor ei, „care a făcut din Paris sediul său pentru în-

„treaga lume. (Londra cu ritul său scoţian este „numai o filială).

„Această clasă conducătoare este ruptă de „întreaga istorie a Franţei şi de naţiunea fran- „ceză".

In ţară, cu toată puternica simpatie, L. A. N. C. nu merge cum trebuie: s'a defectat ceva în angrenajele organizaţiei.

Aforismul lui Cuza: „In Ligă intră cine vrea „şi rămâne cine poate", aduce în rândurile mişcării o ceată de profitori, cari reuşesc s'o compromită.

Liga are nevoie de un şef şi Cuza este un om de ştiinţă.

A stigmatizat răul cu bisturiul inteligenţei sale, dar nu are puterea să-l extirpe.

„A fost în toate de mare folos, dar totdeauna „în urmă: iniţiativa nu i-a aparţinut".

Când se întoarce în ţară, Codreanu găseşte L. A. N. C. despărţită în două: zadarnice sunt toate rugăminţile sale faţă de desidenţi pentruca aceştia să facă oarecari sacrificii în scopul de a se reda o unitate mişcării.

De astăzi, vieaţa lui Codreanu aparţine partidului.

II.

PARTIDUL

LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL

„In fața situațiunii de mai sus, m'am hotărît:
„să nu merg nici cu o tabără, nici cu cealaltă.
„Nici să mă resemnez, ci să încep organizarea
„tineretului, pe răspunderea mea, după sufle-
„tul și capul meu și să continui lupta, iar nu
„să capitulez".

Momentul este decisiv: pe ruinele L. A. N. C., divizate, răsare noua organizație:

„Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sft. Ion Bote-
„zătorul) ora zece seara, se înființează: „Le-
„giunea Arhanghelul Mihail" sub conducerea
„mea".

Legiunea se naște ca o reacțiune spirituală creștină împotriva dezordinei care stăpânește țara. Legionarii sunt obligați să facă fiecare de gardă câte trei ore, în fața icoanei Arhanghelului.

„Era o împlinire minunată! Icoana va sim-
„boliza credința, garda în jurul ei, noapte și
„zi, spiritul răsboinic. Din aceste două isvoare
„s'a născut Legiunea".

Puţini sunt aceia ce răspund la chemare: zece tineri şi trei sau patru oameni mai în vârstă.

Orice ar mai încerca Cuza să le vorbească, să-i convingă, între ei este o prăpastie de netrecut. „Pe calea pe care mergeţi acum, noi „nu vă mai putem urma, deoarece nu mai cre„dem într'însa".

Cuza îi desleagă de jurământ [1]).

Acum, lupta între L. A. N. C. şi L. A. N. C. statutară, moştenitoarea Ligii Apărării Naţional-Creştine, este părăsită: toate fulgerele se îndreaptă asupra Legiunii, toate acuzaţiile împotriva legionarilor.

Totuşi trebuie să te aperi.

Apare şi o gazetă pentru a zădărnici campania de infamii şi de calomnii a presei adverse.

Ia naştere astfel: „Pământul Strămoşesc":

„Din cauza certurilor noastre, frontul dinspre „adevăratul inamic este descoperit. Jidanul „triumfă. Stindardele noastre din Ligă se duc „pe această cale către o înfrângere sigură".

„Nimeni nu asigură viitorul acestei ţări".

„Acei ce îşi iubesc Patria şi pe Dumnezeu, „să ne urmeze".

---

1) Mai târziu L. A. N. C. lui Cuza se va contopi cu Partidul Naţional Agrar al lui Octovian Goga, dând naştere unui nou partid: Naţional-Creştin. (nota. aut.).

„Nu cu vorbe, ci cu fapte. Acesta e punctul „nostru de vedere: aci să fim şi să rămânem" [2]).

Lupta pentru a menţine în vieaţă această revistă este extrem de grea, dar răsplata este înălţătoare:

„Sunteţi speranţa zilelor noastre de mâine. „Viitorul nostru şi al copiilor noştri îl punem „la picioarele D-voastră".

„Deşi eu merg spre apusul vieţii, totuşi îmi „răsare în suflet o rază nouă de nădejde şi „reînviere a scumpei noastre ţări, văzând mişcarea sfântă şi curată a Legiunii".

Cei cari scriu acestea sunt un biet contabil şi un ţăran.

„Patru linii brăzdează mica noastră vieaţă „iniţială:

„1. *Credinţa în Dumnezeu.* Toţi credeam în „Dumnezeu. Nu era nici un ateu printre noi. „Cu cât eram mai încercuiţi şi mai singuri, cu „atât preocupările noastre se ridicau mai mult „spre Dumnezeu şi spre contactul cu morţii „noştri şi ai neamului.

„Aceasta ne dădea o tărie invincibilă şi o

---

2) „Pământul Strămoşesc" Anul I Nr. 1, 1 August 1927 (nota aut.).

Am redat citatul în forma dată de autorul italian (nota trad.).

„seninătate luminoasă în fața tuturor lovitu-
„rilor.

„2. *Increderea în misiunea noastră*. Nimă-
„nuia nu i se putea servi nici cel mai mic
argument despre posibilitatea victoriei. Eram
„așa de puțini, așa de tineri, așa de săraci,
„așa de urâți și de urmăriți de toată lumea,
„încât toate argumentele pledau împotriva
„unor perspective de biruință.

„Totuși mergeam înainte, datorită numai în-
„crederii nelimitate în steaua noastră și a
„neamului.

„3. *Iubirea între noi*. Unii ne cunoaștem mai
„dinainte, având mari legături sufletești, alții
„însă erau copii, studenți în primul sau al
„doilea an, pe cari nu-i cunoscusem niciodată.

„Din cele dintâi zile s'a stabilit între noi toți,
„o legătură de dragoste ca și cum am fi fost
„din aceeaș familie și ne-am fi cunoscut de
„mici copii.

„4. *Cântecul*. (Cântam): „Pe o stâncă nea-
„gră". Cântecul lui Ștefan cel Mare a cărui
„melodie s'a păstrat din timpul lui, din gene-
„rație în generație. Se spune că în sunetul
„acestei melodii intra Ștefan triumfător în Ce-
„tatea sa dela Suceava, acum 500 de ani.

„Când îl auzeam, simțeam trăind acele vre-
„muri de mărire și de glorie românească, ne
„afundam în cinci sute de ani de istorie și

„trăiam câteva clipe acolo, în contact cu ve-
„chii soldați și arcași ai lui Ștefan și însuși
„cu el.

„Pentru a putea să cânți îți trebuie o anu-
„mită stare sufletească. O armonie în sufletul
„tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu
„poate cânta. Nici cel ce merge să facă o ne-
„dreptate".

Anul 1928 este anul mizeriei și al sacrifi-
ciilor.

Din grije pentru socrul său care are șeapte
guri de hrănit, Codreanu căruia deasemeni îi
lipsea până și hainele și o încălțăminte ca lu-
mea (soția sa mai poartă încă rochia de mi-
reasă) se hotărăște să primească o mică slujbă.

De șease ani n'a mai intrat într'o cafenea,
într'un teatru sau în vre-un cinematograf.

Nu pentrucă aceasta i-ar displace.

„Imi pare rău numai că după o asemenea
„vieață de restricții, s'au găsit suflete cari să
„mă atace pe temeiul că aș fi dus și duc încă
„o vieață largă".

Se înființează „Senatul Legiunii" compus din
oameni dela cincizeci de ani în sus, munci-
tori sau intelectuali, cari au dus o curată vieață
legionară și pot inspira încrederea că sunt ca-
pabili să dea un sfat așezat și credincios în
ceasurile grele, pentru Legiune.

In numărul din 1 Decembrie 1927 a „Pămân-

tului Strămoşesc", Codreanu începe o nouă bătălie: este nevoie să se cumpere o camionetă pentru a se putea deplasa cu mai multă repeziciune.

Legionarii organizează: coruri, sărbători, conferinţe, pentru a putea strânge banii necesari. După două luni, camioneta îşi face apariţia.

Legionarii o botezară „Căprioara", pentru mersul ei în salturi, din cauza că în totdeauna era supra încărcată cu oameni şi materiale.

Şi „Căprioara" i-a rămas numele.

Chiar în „Cărticica Şefului de Cuib" i se dedică vre-o câteva rânduri:

„Nu mă goni prea tare că mă vei omorî prea
„repede şi nu voiu mai putea servi Legiunea".

„Camarazi, nu mă încărcaţi peste puteri, um-
„blaţi cu milă, că eu vă port spre biruinţă".

Şi „Căprioara" a contribuit adesea la biruinţa Legiunii.

Semnalată la Bucureşti, apare de-odată în mod cu totul misterios, la două sute de km. distanţă, ba unii jură că au văzut-o în acelaş timp în mai multe locuri.

„Căprioara" a devenit automobilul fantomă al Jandarmeriei.

Intr'o zi „Căprioara" găseşte şoseaua barată. Legionarii coboară şi dau cu ochii de Prefect, de Primar, de Comisarul de poliţie, de Comandantul regimentului; iar la dreapta şi la stânga, înşirat tot efectivul militar din partea locului.

O voce funerară răsună grav de dincolo de baricadă:

„Stăi. Mâinile sus".

Cu baionetele la armă, jandarmii se apropie de „Căprioară".

Aceeaş voce funerară care ameninţase la început:

„Unde este mitraliera?".

Autorităţile dau roată camionetei cu paşi circumspecţi ca şi cum aceasta ar sta să explodeze dintr'un moment într'altul.

Până la urmă, se lămuri ce era cu mitraliera: inofensiva ţeavă de eşapament confecţionată dintr'o neînfricoşată tinichea şi cu deschizătura ei detonantă a gazelor, ajunsese din raport confidenţial în raport confidenţial, urcând toată scara ierarhică a poliţiei, să sufere toată această metamorfoză ucigaşă.

ORGANIZAŢIA

Intregul sistem de organizare al Legiunii se bazează pe „Cuib", care este prima celulă a mişcării.

Cuibul este „un grup de oameni sub comanda unui singur om".

„Cuibul n'ar comitet. El are numai un şef

„care comandă, un corespondent care poartă
„corespondenţa, un casier care strânge cotiza-
„ţiile şi un curier care face legătura cu alte
„cuiburi sau cu şeful judeţului"[3]).

Cuibul cuprinde un efectiv dela trei, la trei zeci de oameni: când numărul membrilor depăşeşte cifra de treizeci, cuibul se scindează automat în două, dând naştere astfel la două celule deosebite.

Legionarii sunt puţini, singuri, disparaţi, trebuie deci să se ducă o luptă aprigă pentru a putea grupa noui prozeliţi în jurul lor.

Iată dece — chiar astăzi — şeful de cuib nu este numit de către conducere, ci doar recunoscut şi confirmat, îndată ce şi-a constituit cuibul.

In acest fel, capacitatea, autoritatea şi calităţile personale ale şefului sunt confirmate dela sine.

Cuiburile sunt grupate în „Familii" şi acestea la rândul lor în „Garnizoane", urmându-se în toate acestea în mod rigid principiul ierarhiei, care asigură o severă continuitate dela ultimul legionar până la conducătorul suprem al mişcării.

Sistemul cuibului prezintă următoarele avantagii:

---

3) Căticica Şefului de Cuib (nota aut.).

„Face să activeze, pune în funcţiune întreg
„organismul unei mişcări. In celelalte organi-
„zaţii unde există comitete şi membri pe co-
„mune sau judeţe, lucrează numai câţiva din
„comitet.

„Restul: 1.000, 2.000, 10.000 stau".

Este uşor transformabil. Dintr'o unitate de luptă într'o unitate de muncă sau dintr'una de muncă într'una de luptă.

„Creează un mare număr de cadre, oameni
„specializaţi în arta conducerii, localizează
„efectele unei defecţiuni sau trădări".

In Legiune există mai multe feluri de cuiburi, purtând denumiri deosebite. Avem astfel: cuiburi „Frăţia de Cruce" pentru tinerii dela patrusprezece la douăzeci de ani şi cuiburi femenine, cari poartă numele de „Cetăţui", formate dintre studentele şcolilor superioare, având scopuri educative şi formative: „Ele vor „fi mâine mame"[4]).

Studenţii Universităţilor din provincie sunt constituiţi în „Grupuri Universitare Provinciale" cari, la rândul lor, formează „Centrul Universitar Legionar" ai cărui şefi sunt numiţi în fiecare an de către Consiliul prezidat de însuşi Codreanu.

Şeful de cuib este obligat să prezinte un ra-

---

4) Cărticica Şefului de Cuib. (Nota aut.).

port săptămânal în care să indice: absențele, contribuțiile cari s'au adunat, cumpărările și vânzările de cărți, formarea nouilor Cuiburi, marșurile efectuate.

Cuibul distribuie gratuit membrilor lipsiți de mijloace, publicațiunile legionare, cari le sunt lăsate acasă, fără ca legionarii să cunoască numele donatorului.

Cuibul este acela care dă inițiativa și pornește la înfăptuirea diverselor munci manuale necesare pentru bunul mers al satului sau chiar al ținutului: cei opt, zece sau treizeci de membri ai Cuibului repară drumurile, casele, podețele, fără să ceară vre-o remunerație pentru aceasta.

Dumineca, exerciții tactice și marșuri.

„Marșul este sănătos. Marșul odihnește și „reface nervul și sufletul omenesc. Dar mai „presus de toate, marșul este simbolul acțiu„nii, al explorării, al cuceririi legionare" [5]).

Sedințele Cuiburilor sunt fixate în fiecare Sâmbătă seara pentru toată țara.

„Cuibul adunat este o biserică. Intrând în „Cuib te desbraci de toate chestiunile mărunte „și închini o oră gândurile tale curate, Patriei. „Ceasul de ședință al Cuibului este ceasul Pa„triei".

---

5) Cărticica Șefului de Cuib. (Nota aut.).

La ora hotărîtă, când toți sunt adunați, șeful de Cuib se ridică și pronunță:

„Camarazi!".

La acest cuvânt toți se ridică în picioare, iar șeful salută cu brațul ridicat:

„Să ne rugăm lui Dumnezeu. Să ne ridicăm „cu gândul la sufletele martirilor: Moța, Marin, „Sterie Ciumetti și a tuturor camarazilor no„ștri căzuți pentru Legiune sau morți în cre„dința legionară.

„Să credem în învierea României Legionare „și în sfărâmarea zidului de ură și de mișelie, „care o împresoară.

„Jur că nu voiu trăda nici odată Legiunea". [6]).

Se începe atunci discutarea problemelor ce„le mai urgente și se pregătesc spiritualicește „și doctrinar Legionarii, prin conversații, lecții, „discuțiuni" [7]).

---

6) Cărticica Șefului de Cuib (nota aut.).

7) Iată, de exmplu, câteva dintre subiectele ce se discută într'un cuib:

„Țăranul în Statul Legionar".

„Cum se poate stăvili încercarea de răspândire a „credinței comuniste în Basarabia".

„Există o artă legionară?".

„Rolul femeei legionare în România de astăzi".

„Capitalul și industria română".

„Politica agrară, reforma financiară".

„Armata".

„Problema minorităților în statul român".

„Legionarul are o ţinută mândră şi ostă-„şească. Vorbeşte puţin. Se uită drept în ochi: „ochii nu mint".

„Legionarul şi în scris şi în vorbă trebuie să „fie scurt, clar şi precis. Vorbăria lungă şi în-„curcată este vorbăria democraţiei".

Şedinţa se termină cu jurământul: „Jur că nu „voiu trăda niciodată Legiunea"[8].

Din punct de vedere doctrinal, Cuibul este condus de şease legi[9]:

„*Legea disciplinei:* „Fii disciplinat legionar, „căci numai aşa vei învinge. Urmează-ţi şeful „şi la bine şi la greu".

„*Legea Muncii:* „Munceşte. Munceşte în fie-„care zi, munceşte cu drag. Răsplata muncii să-„ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o „cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea „României".

„*Legea tăcerii:* „Vorbeşte puţin. Vorbeşte ce „trebuie. Vorbeşte când trebuie. Oratoria ta „este oratoria faptei. Tu făptueşti; lasă pe alţii „să vorbească".

„Cine a fost Lenin".
„Cine este Benito Mussolini".
„Cine este Adolf Hitler".
„Organizaţia Balilla".
„Fascismul înainte şi după 1922". (nota aut.).

8) Cărticica Şefului de Cuib. (nota aut.).

9) Cărticica Şefului de Cuib. (nota aut.).

„*Legea educaţiei:* „Trebuie să devii altul: „un erou. In Cuib fă-ţi şcoala. Cunoaşte bine „Legiunea".

„*Legea ajutorului reciproc*: „Ajută-ţi fratele „căzut în nenorocire. Nu-l lăsa".

„*Legea onoarei:* „Mergi numai pe căile indi-„cate de onoare. Luptă şi nu fii nici-odată mi-„şel. Lasă pentru aţii căile infamiei. Decât să „învingi printr'o infamie, mai bine să cazi lup-„tând pe drumul onoarei"[10].

„PRIETENII LEGIUNII"

Mulţi, din diferite motive: din cauză că sunt împiedecaţi fiind slujbaşi la Stat, sau fiindcă aparţin Armatei, sau pentrucă n'au ajuns încă la acel grad de pregătire sufletească pe care îl cere înregimentarea în Legiune, deşi nu fac parte în mod efectiv, simpatizează totuşi cu mişcarea.

Toţi aceştia sunt primiţi sub denumirea de: „Prieteni ai Legiunii", oameni din toate categoriile sociale şi din toate partidele.

Nu sunt excluşi decât aceia, cari în trecut au atacat Legiunea cu rea credinţă, acei cari au fost dovediţi ca fiind cu totul lipsiţi de caracter şi acei cari au jefuit banul public.

---

10) Cărticica Şefului de Cuib. (nota aut.).

„Prietenii Legiunii", finanţează mişcarea prin contribuţiuni anuale sau lunare.

Ei sunt însă alături de organizaţie, nu înlăuntrul ei, au fiecare: un număr de ordine şi o parolă proprie şi nu se cunosc între ei, numele lor nefiind cunoscut nici chiar legionarilor.

În ziua Biruinţii, vor fi convocaţi nominal de către Comandantul Legiunii „vor fi cunoscuţi „de către legionari şi sărbătoriţi din toată inima" [11]).

PEDEPSE. RECRUTAREA LEGIONARILOR. UNIFORMA

Pedeapsa, în sânul Legiunii, variază dela simpla admonestare, la excluderea din mişcare pentru o perioadă determinată de timp, până la ştergerea definitivă „din luptă".

Pedeapsa „trebuie să fie acceptată cu seninătate".

„Pentrucă toţi putem greşi. Pedeapsa înseam- „nă în concepţia noastră obligaţia pe care o „are omul de onoare de a repara greşala. O- „dată această ispăşită, omul este liber de po- „vara ei, ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic".

11) Cărticica Şefului de Cuib. (nota aut.).

Această pedeapsă în majoritatea cazurilor constă în prestarea unei munci.

„Nu pentrucă munca ar avea un caracter „de osândă, ci pentrucă dă o posibilitate de a „repara printr'un bine, răul pe care l-ai făcut".

Rrecrutarea nouilor membri se face cu excesivă severitate.

Noul înscris primeşte mai întâiu numele de simplu membru şi abia după trei ani, după ce a dat dovadă de capacitatea şi credinţa sa, este considerat ca „Legionar".

Uniforma, compusă dintr'o cămaşă verde [12]), a fost suprimată de guvern [13]).

„Dar noi nu renunţăm la dânsa. Ne vom face „uniforme şi le vom îmbrăca numai în zile de „sărbătoare şi numai în casele noastre".

„Va fi o sărbătoare în casa unui legionar, „când el şi familia lui se vor îmbrăca în fru- „moasa cămaşă verde, simbolul primăverii nea- „mului românesc" [14]).

12) În original: „sahariana", o cămaşă care se poartă curent în părţile de nord a Saharei. (nota trad.).

13) Cartea de faţă a apărut la 2 Martie 1938. Astăzi în noua Românie Legionară este singura uniformă permisă. (nota trad.).

14) Cărticica Şefului de Cuib (nota trad.).

GARDA DE FIER.

„Basarabia, despărţită de Rusia Sovietică doar prin apele Nistrului este străbătută în lung şi în lat de propaganda comunistă.

Cum o parte din populaţie cunoaşte limba rusească, ca urmare a dominării ruseşti de o sută şease ani pe care a suferit-o, aceasta nu face decât să uşureze sarcina agenţilor sovietici.

Dar jurământul din 1919 trebuie să fie păstrat.

In 1930 Codreanu înfiinţează deci, noua organizaţie anticomunistă: „Garda de Fier".

„Copii ai Sfintei Românii!".

Ca o avantgardă a armatelor roşii, înaintează dinspre Nistru propaganda plătită de Moscova. Ea proclamă în massele necăjite de muncitori şi ţărani români, ura împotriva armatei, dispreţul faţă de Coroană, necredinţă în Dumnezeu, comunizarea bunurilor.

Centrii vitali ai existenţei noastre naţionale sunt atacaţi. Amintiţi-vă că alături de Dumnezeu, de Rege, de Armată, de Ţară, s'a adunat poporul nostru în orele tragice ca în jurul unui sfânt talisman liberator, în tot cursul istoriei sale: dela Decebal şi înaintea sa.

Astăzi, în faţa acestor pericole, când partidele politice se distrug între ele prin certurile lor mărunte, noi, fiii acestui pământ cari vom cădea mâine, primii pe câmpul de bătaie şi cari ne vom simţi cu dragoste înfrăţiţi la umbra aceleiaşi cruci albe, pe frontierele atacate de duşmanii noştri; astăzi când glasul Patriei ne chiamă, să ne întindem frăţeşte mâinile şi în faţa ţării căreia i se încearcă minarea, să proclamăm ca o singură inimă: unitatea întregului tineret român.

„Ne aşteaptă nobila sarcină de a paraliza acţiunea aventurierilor în solda bolşevismului de a-i opri şi a-i constrânge să se întoarcă din drumul lor. Poporul român gelos de libertatea sa, nu poate să tolereze acţiunea imorală de desagregare socială şi de distrugere a Patriei.

Tineret al României Mari ridică-te în această oră, înalţă un zid de neînfrânt în jurul Regelui şi a Bisericei tale creştine, în jurul armatei şi al pământului strămoşesc.

Inainte şi sus inimile!" [14 bis)].

Cuvintele Căpitanului se concretizează într'un program viguros: marşul asupra Basarabiei pentru a trezi conştiinţa românească tero-

---

14 bis) Am redat „Chemarea" Căpitanului în forma dată de autorul italian (nota trad.).

rizată de imaginea încrucișată a secerii și ciocanului.

Șeapte puternice coloane, la interval de douăzeci de km. una de alta, vor trece Prutul.

Presa însă, atacă cu violență Garda de Fier, revărsând un potop de injurii și cerând guvernului să ia grabnice măsuri.

Guvernul intimidat, intervine.

„Inamicii unei Românii sănătoase și puter-„nice au triumfat".

„Români! O Românie Nouă nu poate ieși din „culisele partidelor".

„O Românie Nouă nu poate ieși decât din „luptă. Din jertfa fiilor săi".

„Basarabia trebuie să rămână pradă bolșe-„vismului și să privească spre Moscova pen-„trucă ei, mercenarii din Strada Sărindar [15]) să „continuie a teroriza cu provincia care se în-„tinde între Nistru și Prut, întreaga politică a „României".

„De aceea nu politicianismului mă adresez „astăzi, ci ție, Soldat! Inalță-te! Istoria te chea-„mă din nou. Așa cum ești. Cu mâna ruptă. „Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit".

„In clipa în care dușmanii ne copleșesc și „politicianii ne vând, Români, strigați cu înfri-

15) Stradă din București unde își aveau tipografia ziarele „Adevĕrul" și „Dimineața" (nota aut.).

„gurare ca pe potecile munților în ceasurile de „furtună: Patria! Patria! Patria!" [16]).

Codreanu este din nou arestat, ca provocator: la proces va fi achitat, pentrucă reprezintă curentul care trebuie să se formeze „ca o contrapondere a curentului comunist".

PRIMA DIZOLVARE A GĂRZII DE FIER. 11 IANUARIE 1931.

Ion Mihalache, șeful partidului Național-Țărănesc, este Ministru de Interne. Primul său gând este să dizolve Legiunea și Garda de Fier: toate sediile organizației sunt percheziționate, până și saltelele și pernele din locuința lui Codreanu sunt descusute și căutate.

Toate publicațiunile legionare sunt confiscate.

Codreanu este din nou aruncat în închisoare, acuzat că a încercat „să întreprindă o acțiune împotriva formei de guvernământ stabilită prin Constituție" și că a pus la cale răscoala cu ajutorul organizației Garda de Fier „având drept scop, instaurarea unui regim dictatorial" [17]).

16) Manifestul lui Codreanu: „Un apel și un avertisment" (nota aut.).

17) Ion Banea. op. cit. (nota aut.).

„Mişcările europene, Fascismul, Naţional-„Socialismul şi Mişcarea Legionară, nu sunt „nici dictaturi, după cum nu sunt nici demo-„craţii".

„Cei cari ne combat strigând: „Jos dictatura fascistă"!, „Luptaţi împotriva dictaturii!", „Feriţi-vă de dictatură!", nu lovesc în noi.

„Impuşcă alături, sau cel mult pot lovi în fai-„moasa dictatură a proletariatului".

„Dictatura presupune voinţa unui singur om, „impusă cu forţa voinţei celorlalţi oameni din-„tr'un Stat".

„Deci două voinţe: a dictatorului sau a unui „grup de o parte, şi a poporului de alta. Când „această voinţă se impune prin silnicie şi cru-„zime, atunci dictatura este tiranie. Când însă „o naţiune în entusiasm indescriptibil şi în ma-„joritate de 98%, naţiune de 60 milioane sau „de patru zeci de milioane suflete, aprobă şi „aplaudă în delir măsurile şefului, însemnează „că între voinţa şefului şi voinţa poporului este „un desăvârşit acord. Mai mult, ele se supra-„pun aşa de perfect, încât nici nu mai există „două. Există una singură: a naţiunii a cărei „expresie este şeful".

La proces, judecătorii cari se aşteptau din partea Parchetului ca acesta să-şi argumenteze acuzaţiile, dacă nu pe bombele şi dinamitele despre cari vorbea presa, dar măcar pe o sin-

gură scrisoare compromiţătoare, sunt constrânşi să-l achite.

Parchetul face apel. Apelul e respins.

Procurorul, de o admirabilă consecvenţă, introduce recurs în Casaţie, dar şi Casaţia respinge recursul.

Codreanu poate cel puţin de acum încolo să exhibe certificatele de bună purtare pe cari i le-a dăruit cu generozitate, toate tribunalele Regatului!

CODREANU IN PARLAMENT

Odată cu căderea guvernului Naţonal-Ţărănesc, Codreanu se prezintă din nou în alegeri.

Faţă de voturile adversarilor, cumpărate cu un ţoiu de ţuică sau cu un pol, lista cade.

In cele din urmă, la 31 August, la alegerile dela P. Neamţ, Codreanu este ales deputat cu 11.176 de voturi [18]).

---

18) Diurna parlamentară nu se varsă deputaţilor legionari, ci Legiunii, cari le asigură o sumă fixă şi suficientă pentru a trăi modest „pentrucă nu este drept ca parlamentarul să-şi creieze o situaţie materială mai bună în timp ce toţi camarazii lui, duc o vieaţă din ce în ce mai grea.

Ce tablou mizerabil ar fi, dacă unii dintre noi ne-am îmbuiba cu tot felul de bunătăţi, de haine şi de ghete, iar alţii dintre noi răniţi în urma luptelor, ar

„Singur, în mijlocul unei lumi duşmane, fără
„experienţa acestei vieţi parlamentare, fără ta-
„lentul oratoriei democratice care cuprinde
„multă frază goală, dar pompoasă, străluci-
„toare, gesturi pregătite în oglindă şi o bună
„doză de obrăznicie".

Intr'o seară, când şedinţa Camerii este pe sfârşite şi băncile deputaţilor sunt aproape goale, i se dă cuvântul.

Codreanu e transfigurat:

Ţara este sufocată, traiul jidanilor în mijlocul poporului român, înseamnă moartea acestuia.

In 1848 erau în Maramureş, abia cinci jidovi, nenorociţi, primiţi de milă de către români; astăzi, din şaizeci şi doi de munţi, şaizeci sunt în mâinile lor.

„Pe măsură ce numărul lor va creşte, noi
„vom muri".

---

trăi o vieaţă de sfâşietoare mizerie". (Cărticica Şefului de Cuib).

Dacă una dintre listele legionare triumfă, deputaţii trebuie să-şi dea demisia după trei luni, pentru a fi înlocuiţi prin noui elemente selecţionate din sânul Legiunii.

Aceasta pentru a se putea forma cadrele cât mai bine şi pentru a se putea da deputaţilor cea mai largă posibilitate să se dedice cauzei în această scurtă perioadă de timp cu toate puterile lor şi cu toată energia. (nota aut.).

Guvernele „democratice" au jefuit visteria Statului de cincizeci de miliarde de lei.

„Cer introducerea pedepsei cu moartea pen-
„tru manipulatorii frauduloşi ai banului pu-
„blic".

„Patrimoniul acestora să fie confiscat de că-
„tre Stat şi oamenii politici să fie împiedecaţi
„să mai facă parte din Consiliile de Admini-
„straţie a Băncilor, pământul statului să fie de-
„clarat proprietate imprescriptibilă şi inaliena-
„bilă a poporului român.

„Democraţia sfarmă unitatea neamului ro-
„mânesc, transformă milioanele de jidani în
„cetăţeni români, pune în imposibilitate pe
„omul politic de a-şi face datoria către neam,
„este incapabilă de autoritate, este în slujba
„marei finanţe".

„Cer să se declare falimentul statului demo-
„cratic".

Frazele sale nu sunt preparate „în faţa oglinzii", dar din accentele lor violente, se vede adevărul întreg, în toată cruzimea lui:

„Am adus în această cutie câteva bucăţele
„de pâine care sunt din Maramureş şi din mun-
„ţii Judeţului Neamţ, pentru ca să vedeţi ce
„pâine mănâncă românul maramureşan şi mun-
„teanul nostru".

„Astăzi, când lumea se plânge de supra pro-
„ducție de grâu, toți atribuie criza faptului că
„grâul se vinde cu un leu kilogramul, iată ce
„pâine mănâncă oamenii aceștia!".

„Trebuie să ni se strângă inima de durere și
„cred că orice popor din Europa văzând aceas-
„tă imagine a mizeriei în care trăiește neamul
„românesc, ar plânge de mila noastră.

„Am adus aceste bucăți de pâine, învelite
„și puse în această elegantă cutie, înadins, ca
„să vedeți cu câtă artificialitate și în câtă po-
„leială de civilizație se îmbracă această mize-
„rie românească".

Legiunea este mereu săracă: casele de bani pline de aur ale bancherilor nu sunt inoportunate de cererile legionare.

Codreanu pornește dela principiul că mișcarea trebuie să fie finanțată exclusiv, dinlăuntru.

Cine-i dator va trebui să plătească odată și odată, și Codreanu nu vrea să fie datornicul nimănui.

Căpitanul lansează un apel: în câteva luni, o tipografie proprie va fi gata apentru a se putea contribui astfel, și în acest fel, la reușita marei cauze naționale.

Prima publicație este o rugă de mulțumire către Atotputernic.

Intre timp, printr'o simplă deciziune ministerială, călcându-se în picioare Constituția și legile, se dizolvă pentru a doua oară Garda de Fier.

Legionarii sunt arestați și închiși.

In 1932, au loc alegeri generale: Garda triumfă și acum cu 73.135 voturi.

Pentru a doua oară, Codreanu este ales deputat.

„Tot timpul, în Parlament, am luptat împo-
„triva Guvernului și a măsurilor sale cari se
„arătau contrarii intereselor poporului român".

„Dela toate acest guverne, Patria nu avea
„nimic de așteptat".

„Toate măsurile și legile, nu erau decât pa-
„leative, pentru a prelungi de azi pe mâine
„existența tristă și amară a Patriei".

CASA VERDE.

La Vișani, Buzăul se revarsă în fiecare an, acoperind mii de hectare de teren arabil, producând pagube incalculabile, aruncând în ghiarele mizeriei sute de plugari.

Codreanu lansează un apel în vederea construirii unui dig, lung de doi km. și jumătate pentru a opri revărsarea apelor.

Ingineri specialişti sunt trimişi la faţa locului şi toate pregătirile se fac până în cele mai mici amănunte.

Legiunea răspunde chemării ca un singur om.

La 10 Iulie încep să sosească la Vişani primele sute de legionari, cari au răspuns apelului lansat de Căpitan.

Dar poliţia, ajutată şi protejată de Guvern, se aruncă asupra lor cu turbarea unei fiare scăpate din cuşcă, lovind în dreapta şi'n stânga şi rănind grav pe unii dintre legionari: studentul Constantinescu este rănit pentru a patra oară în scurtul interval de două luni.

Codreanu trimite o scrisoare de protest ministrului Vaida:

„Sunt pline câmpurile noastre de morţi, dar „nu de laşi.

„Suntem oameni liberi, cu conştiinţa clară a „drepturilor noastre. Sclavi nu suntem şi nici „n'am fost. Acceptăm moartea, dar umilinţa „nu".

In acelaş timp I. G. Duca, şeful Partidului Liberal, face declaraţii politice ziariştilor parizieni, în cari afirmă că Garda este în solda şi sub influienţa lui Hitler, Că Guvernul Vaida nedistrugând această mişcare, îşi dovedeşte incapacitatea sa; promiţând totodată că, imediat ce va prelua puterea, se obligă să lichideze Garda, odată şi pentru totdeauna.

Pentru a putea să se procure camarazilor răniţi îngrijirea şi ajutorul necesar, Garda decide construirea Casei Verzi: ţărani, studenţi, liberi profesionişti lucrează cu înfrigurare, sacrificându-şi puţinele ceasuri de libertate şi de odihnă.

Optzeci de legionari se angajează pentru trei luni de zile, ca muncitori de fabrică, cerând drept salariu zilnic al muncii lor, un anumit număr de cărămizi, pe cari le dăruiesc în scopul ridicării clădirii.

580 de tineri contribuie cu braţele şi cu credinţa lor nesdruncinată la înălţarea zidurilor Casei Verzi, unde se vor odihni într'o zi martirii Legiunii.

Astfel se naşte mistica muncii:

„Problema luminii se impune totuşi chiar când omul a pierdut simţul vederii. Tot astfel problema de a construi se impune mai urgent când omenirea are conştiinţa clară, că totul stă să se surpe în jur. In Europa nici odată nu s'a impus această problemă constructivă ca astăzi, când anii de răsboiu ne-au lăsat prea multe ruine, şi în fiecare zi apare una nouă.

Din 1924, când ia naştere primul şantier de lucru (şi totodată teatrul vitejiilor lui Manciu) realizările marchează un neîntrerupt progres: se construiesc poduri, şosele, biserici, sedii pentru organizaţie.

Opt—zece mii de legionari au lucrat zilnic de atunci, cu un total de circa 2.000.000 de cărămizi, fabricate cu proprile lor braţe.

Munca este concepută ca o datorie şi ca un drept („In Statul Legionar, cine nu munceşte nu mănâncă"). O adevărată şcoală spirituală. Lucrătorii contribuie prin priceperea lor profesională şi prin capacitatea mare de muncă, intelectualii iau contact cu duritatea muncii fizice, învăţându-se să aprecieze sacrificiile şi sforţarea pe cari le cheltuiesc aceşti muncitori: simplii spărgători de piatră sau hamalii, cari duc în spinare sacii grei cu ciment, pentru ca să-şi câştige vieaţa.

Cuvântul de ordine este: „Construiţi!".

„Şi noi vrem să construim: dela captarea „unei căderi de apă şi transformarea ei în forţă „motrice, dela construcţia unei gospodării ţă„răneşti noui, până la aceea a unui sat român„nesc, a unui oraş, a unui stat românesc nou".

CAMPANIA INFAMIEI.

Dar iată, că ne mai găsindu-se pretexte pentru a se ataca Legiunea, se înscenează o adevărată farsă.

De unde-şi procură Legiunea bani?

Desigur că-i falsifică.

Vechile acuzaţii, că primesc subvenţii din

afară, dela jidani, dela.... comunişti, trec pe planul al doilea.

Trei săptămâni durează această infamă campanie.

Listele Gărzii sunt date la iveală, legionarii sunt umiliţi şi bătuţi chiar în interiorul Palatului de Justiţie.

Asasinatul este la ordinea zilei.

Codreanu decretează o lună de doliu: astfel răspunde Legiunea!

Se pune la cale propria sa asasinare, dar revolverul şi cianura de potasiu dau greş [19]).

Un adevărat potop de injurii şi de calomnii se abat asupra Gărzii:

„Acestea n'au avut decât un singur efect, să îngrămădească în suflete nedreptate peste nedreptate, calomnie peste calomnie, dureri peste dureri. Tineretul le-a răbdat, şi le-a sugrumat în suflet.

Dar astăzi după atâţia ani, dacă aş voi să dau un sfat oamenilor aş spune: „Feriţi-vă de cei cari rabdă!".

„Echipa morţii" este expresiunea acestei stări de spirit.

---

19) Plătit de către Guvernul Liberal, trădătorul Mihail Stelescu, înarmează mâna inconştientă a unui exaltat elev de şcoală normală şi stabileşte totodată un plan de otrăvire a Căpitanului, în cazul în care atentatul ar da greş. (nota aut.).

Tinerii, cari „au răbdat destul" sunt decişi acum la orice, până la supremul sacrificiu.

In primele zile ale lunei Maiu 1933, ia naştere prima echipă. Atacaţi de poliţie, legionarii îngenunchiază descoperindu-şi pieptul.

La Oraviţa sunt arestaţi sub ameninţarea mitralierelor guvernamentale. Autorităţile fac să se răspândească svonul că „echipa morţii" nu este decât o bandă de comunişti unguri, care a trecut graniţa: ţăranii români înarmaţi cu coase şi cu topoare se aruncă asupra legionarilor, doborîndu-i la pământ într'un lac de sânge.

Garda tipăreşte acum 17 gazete cu un tiraj de 35.000 de exemplare. Organizaţia are 45 de şefi provinciali. Se înfiinţează gradul de Comandant Legionar, cel mai mare grad ierarhic în Legiune.

ATENTATUL DELA SINAIA

Dar inamicii Gărzii nu se alarmează acum, atât din cauza succeselor electorale, sau din cauza simpatiei cu care se înconjoară tot mai trainic Legiunea, cât mai ales, de perfecta sa organizare, de credinţa, de „calitatea" membrilor săi.

Garda nu este legată de nici un interes. Codreanu luptă împotriva a tot şi a tuturora:

împotriva comuniştilor, împotriva jidovilor, a masonilor, a democraţiei oamenilor de afaceri implicaţi în sute de malversaţiuni şi scandaluri, dintre cari, una care le întrece pe toate „Skoda", „mai oribilă şi mai importantă decă „afacerea" Stawiski, pentrucă în afacerea Skoda „este vorba de apărarea naţională, trădată şi „vândută de către oamenii noştri de stat" [20]).

Guvernul Vaida nu aplică măsurile cerute de presa din Sărindar şi de Lojile masonice.

Odată venit la guvern, I. G. Duca, protejatul masonului Chautemps, tovarăşul „bancherului internaţional" Titulescu, propune regelui Carol, să suprime Garda de Fier.

Tocmai începe campania electorală: (20 Noembrie 1933).

Fără vre-un mandat de arestare, în modul cel mai ilegal posibil, legionarii sunt arestaţi în masă şi aruncaţi în închisori.

La Constanţa, studentul Virgil Teodorescu este omorît de un agent de poliţie, pe când afişa un manifest electoral al Gărzii.

La Iaşi, Niţă Constantin, pentrucă a aruncat camarazilor asediaţi o bucăţică de pâine este doborît cu un glonte de revolver.

---

20) Vasile Marin: Scrisoare lui Charles Maurras, 1934. (nota aut.). (Originalul scrisorii lui Vasile Marin, citată de autor, este în franţuzeşte (nota trad.).

Puţin după aceea, săteanul Bălăianu moare la spital, din cauza maltratărilor suferite. Dar asta nu-i încă deajuns: în noaptea de 9 spre 10 Decembrie 1933, Consiliul de Miniştri, în urma presiunilor făcute de Titulescu care amenință cu demisia [21]), hotărăşte disolvarea Gărzii de Fier.

Cincisprezece mii de oameni sunt arestaţi: studenţi, medici, avocaţi, ingineri, muncitori.

Gazetele simpatizante cu Legiunea, cer autorităţilor judecătoreşti să intervină, dar acestea refuză „sub pretextul că magistraţii cari „vor proceda contrar ordinelor guvernamen-„tale, vor fi imediat destituiţi" [22]).

Cincisprezece mii de arestări fără vre-un mandat de arestare, fără vre-o anchetă.

Dar iată că un pumn al dreptăţii inexorabile, îl doboară pe Duca în Gara Sinaia.

Duca a plătit cu propriul său sânge.

„Ei au vrut să lovească în persoana lui Duca „nu pe omul, ci pe Primul Ministru, Şef al unui „guvern, care a înscris — şi mai înscrie încă

21) Declaraţie făcută în 1937 de foştii miniştri ai Guvernului Duca. (nota trad.).

22) Vasile Marin: Crez de generaţie. Bucureşti 1937 (nota aut.).

„— paginile cele mai triste şi mai ruşinoase „din istoria noastră politică" [23]).

GARDA DE FIER IN SPANIA.

1936. Spania este un lac de sânge, în care două lumi se luptă pe vieaţă şi pe moarte.

Jurământul din pădurea Dobrinei, asaltul dela Regie, biruinţa dela C. F. R., se perindă pe dinaintea ochilor legionarilor, ca un vis şi tot odată ca un legământ sfânt.

Gardiştii de Fier se înrolează ca simpli soldaţi în Legiunea străină, pentru apărarea civilizaţiei, pe care fraţii italieni şi camarazii germani, o apără cu preţul supremului sacrificiu.

La Tercio se căleşte vitejia: în orele de veghe, când tace tunul, şi adversarii îşi dăruiesc reciproc câteva ore de vieaţă, legionarii cântă netemători de moarte.

La 13 Ianuarie, ordin de plecare.

La ora 10, Las Rosas este ocupată, la ora 3

23) Textul este luat din „Scrisoare lui Ch. Maurras" a lui V. Marin şi sună astfel în original: „Ils ont „voulu frapper dans la personne de Duca, non l'hom-„me, mais le premier-ministre, le chef du gouverne-„ment qui a écrit — et écrit encore, hélas! — les „pages les plus tristes et les plus honteuses de notre „histoire politique" (op. cit. pag. 179). (nota trad.).

după amiază, tranşeele înaintate către Majadahonda sunt în mâinile legionarilor.

O ploaie de oţel şi foc: tunurile antitanc intră în acţiune.

Departe, un tanc arde în flăcări: un fum dens se întinde printre detunăturile asurzitoare ale tunurilor şi şuieratul ascuţit al gloanţelor.

Moţa strigă camarazilor:

„Ne înconjoară, nimeni să nu cadă prizo„nier. Mai bine murim cu toţii împreună!".

Sunt ultimile sale cuvinte.

Când se destramă însfârşit, perdeaua de fum şi de praf, odată cu ultimul ecou al împuşcăturilor şi schijele încetează să mai sfâşie pământul roşu de sânge, Ion Moţa şi Vasile Marin au rămas încleştaţi pentru totdeauna de marginea tranşeei.

Legământul a fost împlinit cu propriul lor sânge.

Ion Moţa şi Vasile Marin vor dormi între zidurile curate dela „Casa Verde", aşteptând învierea României Mari.

Vor rămâne cuvintele martirilor:

„Devastările făcute de roşii sunt înspăimân„tătoare: peste tot numai ruine şi flăcări şi „înapoia lor, mizeria.

„Ar trebui să-i aducem aici pe „antifasciştii", „iluminaţii", „frontului popular român, să le

„arătăm efectele „răsboiului civilizator", pe „cari îl duc roşii împotriva „fascismului bar„bar".

„Dacă noi vom muri aici, vă legăm să juraţi „că veţi lupta în România împotriva lor, până „la exterminarea totală a acestui duşman care „înseamnă acţiunea roşiilor.

„Distrugându-i, veţi împlini nu numai răs„bunarea noastră, pe care ne-o datoraţi, ci şi „o înaltă misiune, apărând singura şi adevă„rata civilizaţie, civilizaţia naţionalistă şi cre„ştină" [24]).

---

24) Vasile Marin. Scrisoare Inginerului Ionescu depe frontul spaniol. 26.XII.1936 (nota aut.).

Am tradus citatul în forma dată de autor în italieneşte. Originalul scrisorii lui Vasile Marin este în franţuzeşte şi pasagiul citat sună astfel:

„Les dévastations que les rouges ont fait sont épou„vantables! Partout des ruines, partout le feu et la „misère derrière eux. Il faut ammener ici les idéolo„gues, les „antifascistes", „les illuminés" du front po„pulaire de Roumanie, pour voir les effets de la guerre „civilisatrice" que les saulauds des rouges menent con„tre le fascisme „barbare". Si nous mourrons ici, nous „vous léguons par serment de lutter en Roumanie „contre eux, jusqu'a l'extermination totale de ce poi„son qui s'appelle l'action rouge; en les abbatant tous, „vous ne feriez un act de vengence que vous nous de„vez, mais un act de haute mission, en défendant la „vraie et la seule civilisation, celle qui est nationa„liste et chrétienne". Op. cit. pag. 223—224 (nota trad.).

Moţa a lăsat un testament, care va rămâne un monument înălţat lui Dumnezeu şi Patriei din credinţa şi sângele său: „Aşa am înţeles „eu datoria vieţii mele. Am iubit pe Cristos şi „am mers fericit la moarte pentru El".

„Să faci, Corneliu, din ţara noastră, o ţară „frumoasă ca un soare, puternică, ascultătoare „de cuvântul lui Dumnezeu!".

III.

DOCTRINA

ISVOARELE.

Legiunea s'a născut fără doctrină și fără program, ca o viguroasă acțiune.

„Doctrina se creează prin fapta de fiecare zi „a Legiunii" [1]).

Cu toate acestea, isvoarele acestei „școli spirituale" pot fi descoperite și directivele ei trasate.

Codreanu, după cum am văzut, a început lupta în 1919 împotriva comunismului; apoi, tot în 1919 se înscrie în Garda Conștiinței Naționale întemeiată de Constantin Pancu, care mai târziu, creează Partidul Socialist-Național-Creștin, naționalist și anticomunist.

In 1923 Codreanu militează în L. A. N. C. (Liga Apărării Național-Creștine) a lui Cuza, pe care o va părăsi apoi, pentru a înființa Legiunea Arhanghelul Mihail.

Legiunea nu are program: „pe măsură ce „problemele se vor ivi, le vom rezolva".

1) Nae Ionescu: prefață la: Vasile Marin. op. cit. (nota aut.).

In 1930, Codreanu înfiinţează Garda de Fier anticomunistă, antimasonică, antisemită [2]).

Ne găsim deci, în faţa unei mişcări naţional-creştine şi anticomuniste, şi prin urmare: antidemocratică, antimasonică şi antisemită.

Incadrată istoric în noua orientare fascistă a Europei, Mişcarea Legionară reia doctrina naţionalistă a oamenilor politici români dela 1879.

Teoriile lui Vasile Conta asupra rasei, înţeleasă ca un tot biologic şi spiritual, antisemitismul lui Vasile Alecsandri, Mihail Cogălniceanu, a poetului Eminescu, a istoricului Xenopol, formează toate, verigele unui lanţ, la care se alipeşte spiritualiceşte Legiunea.

Nu putem deasemeni să contestăm contribuţia puternică a religiei creştine, care după cum vom vedea, stă la baza doctrinei.

ANTIDEMOCRAŢIA.

Democraţia prăbuşeşte Europa. Codreanu simte că democraţia distruge unitatea popoare-

2) După dizolvarea Gărzii se va constitui Partidul „Totul pentru Ţară", pe care nu l'am mai menţionat, această denumire fiind pur electorală.

Membrii Legiunii sunt desemnaţi de către toată lumea — prieteni sau adversari — cu numele de „Gardişti de Fier" sau „Legionari". (nota aut.).

lor, fărămiţându-le puterea de vieaţă şi misiunea lor, prin lupta dintre partide şi dintre grupuri, mai mult sau mai puţin interesate de către bănci şi finanţă.

„Democraţia sfarmă unitatea neamului ro-„mânesc, împărţindu-l în partide, învrăjbindu-l „şi expunându-l desbinat în faţa blocului unit „al puterii iudaice, într'un greu moment al isto-„riei sale. Desunirea noastră înseamnă moar-„tea.

„Democraţia transformă milioanele de jidani „în cetăţeni români. Făcându-i egali cu româ-„nii. Dându-le aceleaşi drepturi în stat. Egali-„tate? Pe ce bază? Noi suntem aici de mii de „ani cu plugul şi cu arma, cu munca şi cu sân-„gele nostru.

„De unde egalitate pentru cei deabia de 100, „de 10 sau de 5 ani aici? Privind trecutul: Noi „am creeat statul acesta.

„Privind viitorul: Noi, Românii, avem răs-„punderea istorică întreagă a existenţei Româ-„niei Mari.

„Ei [3]) n'au nici-una sau, cel mult, pot avea „răspunderea distrugerii statului român".

3) In „Pentru Legionari" se spune: ...„Ei n'au nici-„una. Ce răspundere pot avea jidanii în faţa istoriei „pentru dispariţia Statului român?" (nota trad.)

„Democrația este incapabilă de continuitate „în efort.

„Împărțită în partide cari guvernează, câte „un an, doi sau trei, este incapabilă de a con„cepe și a realiza un plan de lungă durată. Un „partid anulează planurile și eforturile celuilalt. „Ce s'a conceput și s'a clădit de unul azi, se „dărâmă în ziua următoare de altul".

„Democrația pune în imposibilitate pe omul „politic de a-și face datoria către neam. Omul „politic de cea mai mare bună voință devine „în democrație, sclavul partizanilor săi, întru„cât, ori le satisface poftele personale, ori aceș„tia îi distrug gruparea.

„Omul politic trăiește sub tirania și perma„nenta amenințare a agentului electoral.

„Democrația este incapabilă de autoritate, „pentrucă îi lipsește puterea sancțiunii. Un par„tid nu ia măsuri în contra partizanilor lui, „trăind din „afaceri" scandaloase de milioane, „din hoție și pradă, de frică să nu-i piardă.

„Democrația este în slujba marei finanțe, în „modul acesta soarta unui neam este dată pe „mâna unei caste de bancheri".

Și în Parlament, a luptat cu energie împotriva ei, susținând necesitatea declarării falimentului statului democratic.

„Vedeți clar, că opinia publică europeană „tinde către două extreme: aceste două extre„me ca două pietre de moară, vor strivi puțin „câte puțin, toate partidele.

„Declar aici că democrația este pusă în sluj„ba marei finanțe internaționale jidovești.

„Am venit cu o listă care are să vă supere, „însă vă spun să nu-mi luați în nume de rău, „fiindcă nu pot să tac. Este vorba de ceeace „se numește portofoliul dela Banca Blank:

„Subsecretarul de Stat Brandsch 111.000 lei, „Davilla 4.677.000, Goga 6.200.000 [4]), Iunian „407.000, Madgearu 401.000, Filipescu 1.265.000, „Popovici 1.519.000, Răducanu 3.450.000, Pan„gal 3.800.000, Titulescu 19.000.000".

„Nu știu dacă se vor restitui sau nu, dar știu „că atunci când cineva împrumută bani dela o „asemenea finanță, are obligația de a o satis„face când este la guvern, de a o sprijini în „opoziție și în orice caz de a nu lovi în ea, „când trebuie să fie lovită".

„Este timpul de a așeza bazele unei noui epo„ci. O epocă de reîntoarcere la realitățile na„ționale, dând națiunii înțelesul ei real de so„cietate naturală, a unor indivizi de aceeași „rasă".

„Să se înalțe din temelie statul nou etnic „național întemeiat pe primatul culturii națio-

4) Nu e vorba de Octavian Goga, ci de Eugen Goga, fratele poetului. (nota trad.).

„nale, pe primatul familiei și pe primatul cor-
„porațiilor muncitoare".

ANTICOMUNISMUL.

Cu frontiera de răsărit, îndreptată către U. R. S. S. de care o desparte apa Nistrului; scăldată de Marea Neagră, de unde se vede Rusia, România prezintă o poziție strategică de prim ordin, ca sentinelă înaintată a latinității în Orient.

Numai creștinismul și romanitatea sa profund organice, pot să te facă să înțelegi, cum de a putut România să reziste formidabilului puhoiu de barbari ce au năvălit pe pământul său și cum nu a cedat presiunii colosale a ciclopului sovietic.

Aceștia sunt factorii spirituali ai anticomunismului, cari nu exclud de altfel și alți factori materiali ca de exemplu: marea extindere a micei proprietăți, la acest popor de plugari în proporție de nouăzeci și cinci la sută; ca dealtfel și puțina importanță a industriei, furnizoare tipică a proletariatului.

Comunismul nu este în natura acestui popor.

Comunismul este apanajul oricărei clase care este, sau cel puțin aspiră să devie clasă conducătoare a țării și care a reușit să înțeleagă perfect caracteristicile acestui supercapitalism statal.

Probă, că Partidul Țărănist (Țărănesc) a trebuit, pentru ca să aibă priză în mase, să se împăuneze cu eticheta: „Național", deși este subjugat și vândut tuturor internaționalelor.

Legiunea combate comunismul dela primul său semn: s'ar putea repeta cuvintele Ducelui: „ne-am născut sub acest semn".

Sub flamura antibolșevismului și-au vărsat sângele Moța și Marin în tranșeele Spaniei.

„Triumful comunismului în România va în-
„semna distrugerea Patriei, a familiei, a pro-
„prietății individuale, a libertății" [5]).

„Noi suntem dintre aceia, cari credem că
„soarele nu răsare la Moscova, ci la Roma" [6]).

ANTISEMITISMUL.

Cum am arătat mai sus, antisemitismul legionar se înlănțuiește cu curentul naționalist român din 1879, care proclamă necesitatea de a lupta împotriva elementului jidănesc, pentruca România „să nu piară ca nație".

„Dacă ținem seama, că acelaș sânge curge
„în vinele tuturor membrilor unui popor, înțe-
„legem că toți acești membri vor avea, prin

5) Cărticica Șefului de Cuib. (nota aut.).

6) Codreanu în Parlament (Monitorul Oficial din 3.XII.1931) (nota aut.).

„efectul eredității, cam aceleași sentimente, „cam aceleași tendințe și chiar cam aceleași „idei; așa încât la vreme de nevoie, la ocaziuni „mari, inima tuturor va bate în acelaș fel, min- „tea tuturor va adopta aceeaș opinie, acțiunea „tuturor va urmări acelaș scop, cu alte cuvinte: „națiunea care va fi de aceeaș rasă, va avea „un singur centru de gravitate" [7]).

„Ce este această nouă năvălire? Cine sunt „năvălitorii, de unde vin, ce vreau? Și cine este „noul Moisi, care-i conduce la noul pământ al „făgăduinții, așezat de astă dată pe malurile „Dunării"? [8]).

„Toți acei, ce poartă un interes viu pentru „țara lor, s'au preocupat a opri exploatarea po- „porului român prin jidovi" [9]).

„Prin ce muncă sau sacrificii și-au câștigat „dreptul de a aspira la egalitate cu cetățenii „români?".

„Ei au luptat Cu Turcii, Tătarii, Polonii și „Ungurii?".

---

7) Vasile Conta: Discurs împotriva revizuirii art. 7 din Constituție. Camera Deputaților 4.IX.1879 (nota aut.).

8) Vasile Alecsandri: Discurs împotriva revizuirii art. 7 din Constituție. Ședința Senatului. 10.X.1879 (nota aut.).

9) Mihail Cogălniceanu Comunicare făcută Ministerului de Externe. Iunie 1861 (nota aut.).

„Prin unul din ei și-a câștigat neamul romă- „nesc dreptul la soare?" [10]).

„Nici odată un jidan nu va primi în între- „prinderea sa un român, dacă acesta din urmă „ar putea să învețe dela el câte ceva; căci Ro- „mânii nu sunt primiți în casele jidovești decât „ca slugi sau hamali?".

„Jidanii practică deci față de Români exclu- „sivismul economic cel mai riguros și nu pot „renunța la el căci le este prescris de însăși „religia lor" [11]).

Influiență decisivă asupra caracterului antisemit a mișcării au avut scrierile prof. Paulescu și lecțiunile lui Cuza la Universitatea din Iași.

Este un curent impetuos, urmat în plin de masele studențești, cari citesc cu religiositate bilunarul „Apărarea Națională" scoasă de Cuza și Paulescu:

„Știința antisemitismului are ca obiect ju- „daismul ca problemă socială, fiind astfel în „mod necesar, sinteza tuturor științelor cari pot „contribui la soluționarea ei.

„Istoria: constată că dela început jidanii au „fost un popor rătăcitor printre celelalte po- „poare, nomad, fără patrie.

---

10) Mihail Eminescu: Chestiunea Israelită (opere complete, pag. 489. Iași 1914) (nota aut.).

11) A. D. Xenopol: La question israélite en Roumanie. La Renaissance latine, Paris, 1902.

„Știința antisemitismului stabilește că acest „nomadism este contrar existenții popoarelor „sedentare, agricole, și nu poate fi tolerat".

„*Teologia:* constată că religia jidănească este „o religie particularistă, bazată pe legământul „special încheiat de Dumnezeul lor, Jahve, cu „jidanii, considerați ca popor ales, ca popor „sfânt, despărțit de alte popoare. Știința anti- „semitismului deduce cu rigurositate că o ase- „menea concepție exclude posibilitatea orică- „rei conlucrări pașnice și a oricărei asimilări „cu jidanii".

„*Politica:* constată că pretutindeni în mijlo- „cul celorlalte nații, jidanii au organizația lor „socială deosebită, constituind stat în stat. „Știința antisemitismului conchide că jidanii „sunt un element anarhic, periculos existenții „tuturor statelor".

„*Economia politică:* constată că jidanii au „trăit în toate timpurile, chiar în Palestina, ca „popor suprapus celorlalte nații, exploatând „munca lor, fără ca ei să fie direct producă- „tori" [12]).

Școala formează individul și oțelește pentru îndatoririle de mâine.

Ori, cum este posibilă o școală a naționalismului, când în 1927 la Universitatea din Cer-

12) A. C. Cuza: Apărarea Națională, Nr. 16, 1922.

năuți din 1589 de studenți, 1080 sunt jidani? Când în școlile secundare din Basarabia, din 7837 de studenți, 6302 sunt jidani?

„Nu vrem să mai vedem spectacolul ce-l „oferă Liceul Național din Iași, unde majorita- „tea sdrobitoare o alcătuiește elementul „evreesc.

„Puținii elevi români se simt streini; în pau- „zele dintre ore stau retrași, stingheriți și je- „nați prin colțuri.

„Sunt minoritatea tolerată.

„Majoritarii trăiesc aparte, vorbesc între ei „de preocupările lor, de jocurile lor, de socie- „tățile lor, Macaby, Hacoah, Macoah, etc.; de „șezătorile și conferințele lor, de sporturile lor, „de planurile lor de lucru și petrecere.

„Și când vor să se ferească de indiscreția „Românilor, minoritarii — majoritari, șoșotesc „între ei, ori o dau deadreptul în „idiș".

„Unde s'a văzut vre-odată în Anglia, în Fran- „ța, în Italia, vre-o școală de orice grad(ca „să ne mărginim la o singură lature a vieții „naționale), în care numărul preponderent al „școlarilor să aparțină altui neam?".

„Se poate închipui bunăoară ca la o facul- „tate de Drept a vre-unei Universități din An- „glia să fie 547 evrei și 234 englezi, proporția „dintre evrei și români dela Facultatea de „Drept din Cernăuți, în anul 1920?

„Sau la o facultate de Filosofie din Italia, să „fie 574 evrei și 174 italieni, proporția dintre „evrei și români la aceiași Universitate din „Cernăuți?".

„Sunt aceste raporturi normale? Nu sunt „monstruozități de biologie etnică, inadmisi- „bile, inconceptibile?

„Nu sunt un semn de inconștiență criminală „pentru pătura conducătoare responsabilă a „neamului românesc?" [13]).

Doctrina Legionară nu se oprește numai asupra considerațiunilor economice:

„Antisemitismul legionar are o natură cu to- „tul superioară și de altă esență. Noi nu sun- „tem antisemiți pentru faptul că locurile noas- „tre sunt ocupate de alții; și pentru aceasta, „dar nu este principalul. In corpul viu al unei „națiuni unitare se introduce un alt corp, care „vine să falsifice sensul vieții lui, să falsifice „sensul desvoltării în vieața morală și să fal- „sifice sensul culturii în vieața spirituală" [15]).

„Problema jidănească, vizibilă numai în ju- „mătatea de nord a României, invizibilă dar „existentă și în cealaltă jumătate, constituie „pentru națiunea română cea mai mare primej-

---

13) Găvănescul: Imperativul momentului istoric, pag. 67 (nota aut.).

14) Vasile Marin: op. cit. (nota aut.).

„die pe care a cunoscut-o dela începutul isto- „riei și până astăzi.

„Legionarul este singurul în stare a rezolva „această problemă, pe care o privește cu curaj „și seriozitate" [15]).

„Mussolini nu e antisemit. Dar dacă Musso- „lini ar fi trăit în România, n'ar fi putut fi de- „cât antisemit, pentrucă „fascism" însemnează „în primul rând, apărarea nației tale împotriva „primejdiilor care o pândesc".

„Judaismul a ajuns la stăpânire în lume prin „masonerie și în Rusia prin comunism. Musso- „lini a distrus la el acasă aceste două capete „judaice cari amenințau Italia cu moartea: co- „munismul și masoneria. Acolo, judaismul a „fost desființat prin ce a avut el. La noi va fi „desființat prin ce are: jidanii, comuniștii și „masonii.

„Aceste gânduri le opuneam noi, tinerii ro- „mâni, în general, încercărilor judaice de a ne „despărți de bucuria biruinții lui Mussolini".

RELIGIA.

Poporul român, creștin-ortodox este profund religios.

Străin de toate criticismele ca și de abstrac-

---

15) Cărticica Șefului de Cuib (nota aut.).

țiunile ideologice, se roagă în primitiva sa credință de popor de plugari.

Intr'un moment atât de critic, din punct de vedere spiritual, pentru tineretul european; pentru tineretul rus, ale cărui maxime idealuri le reprezintă faptul de a ajunge să fabrice „une casserole en treize minutes" [16]), sau pentru tineretul german care vrea să-și reconstruiască științific, deși cu multă trudă Valhalla sa germanică, tineretul român este preocupat adânc de problema religioasă.

A trăi printre legionari, înseamnă a renaște spiritualicește: problema religioasă nu este fructul unor discuțiuni sterile oarecari, nici nu s'a născut din acele, așa zise, „crize de conștiință" ci este sintetizată într'un singur cuvânt: credință.

„Nu numai că el (Căpitanul) crede, dar crede „că politica este supusă și ea lui Dumnezeu" [17]).

Religia este așa de contopită cu doctrina legionară, că încercând să le izolezi, ai vedea nu numai că este imposibil, dar ai ajunge la concluzia că ea constituie baza solidă pe care s'a grefat mișcarea Gărzii de Fier.

16) In original, în franțuzește. — („O crăticioară în treisprezece minute") (nota trad.).

17) Victor P. Gârcineanu: Din lumea legionară. București 1937 (nota aut.).

Aceeaș poziție profund creștină, o găsim în doctrina Legiunii, și în fața problemei durerii:

„Cel ce intră în această luptă trebuie să știe „de mai înainte că va avea de suferit. După su„ferință vine întotdeauna victoria. Deaceea noi „legionarii vom privi suferințele cu drag.

„Fiecare suferință este un pas înainte, către „mântuire, către victorie" [18]).

Aceeaș vieață legionară este simbolizată într'o parabolă mistică: legionarul trebuie să străbată: „Muntele suferinței", „Pădurea cu fiare sălbatece", „Mlaștina deznădejdii".

Numai după aceste trei probe, devine într'adevăr legionar, cu toate că era înscris în organizație, avea o insignă și-și plătise cotizația.

Cu alte cuvinte, cine nu și-a dat examenul durerii, al curajului, al credinței, poate să fie: „un om abil, dar nu poate să fie un legionar".

„Legionarul crede în Dumnezeu și se roagă „pentru biruința Legiunii" [19]).

„Puternica sa voință are o tendință verti„cală" [20]).

„Războaiele se câștigă de aceia cari au știut „să atragă din văzduh, din ceruri, forțele miste-

18) Cărticica Șefului de Cuib. (nota trad.).
19) Cărticica Șefului de Cuib (nota aut.).
20) Vasile Marin, op. cit. (nota aut.).

„rioase ale lumii nevăzute şi să-şi asigure con-
„cursul acestor forţe. Forţele misterioase sunt „sufletele morţilor, sufletele strămoşilor noştri, „cari au fost şi ei odată legaţi de glia, de braz-„dele noastre".

„Dar mai presus de sufletele morţilor, stă „Dumnezeu" [21]).

Aceste forţe se atrag prin moralitatea propriilor noastre acţiuni, prin invocarea lor insistentă.

Iată dece, rugăciunea este definită: „elementul decisiv al victoriei".

O veche legendă, povesteşte cum un om, numit Manole, nu a pregetat într'o zi să-şi sacrifice propria sa soţie pentru a putea înălţa Mănăstirea Curtea de Argeş: această legendă românească cuprinde tot spiritul Legiunii, sufletul şi inima Gărzii de Fier:

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la în-„viere".

STATUL LEGIONAR.

Legiunea nu are un program pentru statul de mâine. Legiunea este acţiune:

„Programe? Cum adică? Credeţi că noi nu

---

21) Cărticica Şefului de Cuib (nota aut.).

„putem seca mlaştini? Nu putem capta ener-„giile din munţi şi electrifica ţara?".

„Nu putem înălţa oraşe româneşti? Noi nu „vom putea ridica aici în creştetul Carpaţilor o „Patrie care să strălucească ca un far în mij-„locul Europei?".

Codreanu nu crede în programe, „minciuni", când nu le corespunde o renaştere interioară, o purificare spirituală.

„Spiritul este punctul cardinal asupra căruia „trebuie să lucrăm astăzi: spiritul individului, „spiritul massei".

„Trebuie să trăim o vieaţă de sărăcie, sufo-„când în noi dorinţa bogăţiilor, să trăim o viea-„ţă aspră şi severă, alungând din noi luxul şi „lipsa de moderaţie, orice încercare de sfidare, „să suferim cu continuitate pentru binele Pa-„triei".

Poporul român trăieşte în mizerie, pe când o clasă privilegiată de spoliatori se îmbuibă pe spinarea sa: trebuie să redăm muncii sensul său de înnobilare şi răspundere, asigurând muncitorilor: dreptul la muncă, sănătate, cultură şi asistenţă:

„De fiecare dată când m'am găsit în faţa unui „sacrificiu al Legiunii, mi-am zis: Ce teribil ar „fi ca pe sacrificiul sfânt şi suprem al camara-„zilor noştri, să se aşeze o castă de învingă-

„tori îndreptați către afaceri, lovituri aventu-„roase, către orgii, către sfidarea altora".

Doctrina legionară nu concepe o egalitate absolută a oamenilor: există o scară naturală în ierarhia valorilor fizice și spirituale ale nației.

Popoarele nu se conduc prin ele înșile, pentrucă ar cădea în anarhie, nici nu trebuie să fie conduse în mod brutal prin tiranie: ele trebuie să-și selecteze din sânul lor o „elită", o clasă conducătoare. Clasă, nu castă, care se impune celorlalte prin valorile ei proprii, clasă filtrată prin legea inexorabilă a selecțiunii.

Din această afirmație, decurge implicit critica democrației: massele sunt incapabile să-și aleagă clasele conducătoare.

Sistemul „selecțiunii" se așează așa dar, între acel al alegerii și cel ereditar.

Dar în cazul în care nu există o clasă conducătoare capabilă să-și îndeplinească misiunea?

Noua „elită" se va naște din conflictul cu precedenta: „falsă sau degenerată".

Această clasă conducătoare nu exclude Monarhia, care asigură mai bine continuitatea istorică a unei națiuni:

„In istorie s'au văzut monarhi buni, foarte „buni, slabi sau răi. Unii s'au bucurat de ono-„ruri și dragostea popoarelor, altora li s'a tăiat „capul. N'au fost deci toți monarhi buni.

„Monarhia însă, a fost totdeauna bună. Nu „trebuie să se confunde omul cu instituția".

In ceeace privește raporturile dintre Biserică și Stat:

„Facem o mare deosebire între linia pe care „mergem noi și linia Bisericii creștine. Ea este „infinit mai înaltă.

„Ea atinge perfecția și sublimul. Noi, tindem „către această linie și ne ridicăm pentru ea. „Va veni o zi, în care toate popoarele pămân-„tului vor învia cu toți morții, regii și împărații „lor".

„Țelul final nu este vieața. Ci Invierea. In-„vierea neamurilor înaintea tronului lui Dum-„nezeu".

APENDICE

IMNURILE LEGIONARE.

Cântecul este adânc înrădăcinat în sufletul poporului român: Nu este sărbătoare, care să nu fie înveselită prin coruri şi cântece populare, prin scurte strigături cântate în timpul horei, sau sârbei tradiţionale, pe notele nostalgice ale vechelor „doine".

Cine ar voi să scrie o istorie a cântecelor populare, va scri însăşi istoria poporului în expediţiile sale răsboinice, în bucuriile sale obişnuite, cu prospeţimea simţămintelor sale de dragoste.

Cântecul este expresiunea cea mai apropiată de sufletul unui popor în legătură cu spaţiul istoric, geografic şi omenesc ce îl înconjoară.

Răscolitorul val de entuziasm al poporului român pentru Garda de Fier, a dat naştere cântecelor legionare.

„Aceste cântece, aceste marşuri, sunt frân-
„turi din inima noastră legionară şi ne apar-
„ţin".

„Ele sunt expresia felului nostru de a gândi
„şi a simţi şi s'au născut din fierberea sângelui
„nostru".

Fiecare sat, fiecare Ţinut, fiecare oraş a contribuit la creearea acestor imnuri mândre.

Se poate într'adevăr vorbi de o reînflorire a poeziei populare când sunt brodate pe motive de dragoste:

Verde de negară
Trecu timpul de astă vară
Mândro nu mai vii pe-afară
Cum veneai pe seară.

Mândra-i ca o zână
C'un ulcior în mână
Mă ţineà de vorbă
la fântână.

Copiliţa bălăioară
Ileana mea,
ce nu mai vii seara la cişmea?

Trecu urâcioasa iarnă
Primăvara vine iară
Câmpu-i plin de viorele
Ca ochii mândruţei mele.

Câmpul înfloreşte
Florile pe câmp te'mbată
Doru'n suflet se trezeşte
Mândra iar s'arată.

Verde-i vara frunza,
frunza de ştejar.
Dulce-i viaţa când eşti
Când eşti legionar!

Uneori, dela poezia populară, se trece la o notă epică care-i depăşeşte conţinutul, ca în cântecul: „Visul unui legionar".

„Mamă dragă, astă noapte
Am visat un vis frumos
Imi părea că stam pe-o stâncă
Şi priveam spre ţară'n jos.

Şi vedeam trecând pe vale
Trupe de legionari
Toţi în verde, cu centură
Ori bondiţă şi iţari.

Iar în frunte, sub drapel
Pe-un cal sprinten, moldovan
Parecă sbura ca gândul
Tinerelul Căpitan.

. . . .
. . . .

Era el, legionarul,
Nădejde-acestui popor,
Era tânărul Codreanu,
Căpitanul tuturor.

Dela Nistru pân'la Tisa
Dela Mare la Hotin,
Nu'ncăpeau atâtea trupe
Şi păreau că tot mai vin.

Ei cântau un marş de luptă
Iară duşmanii fugeau
Inapoi peste hotare
Şi pe-acolo se pierdeau.

. . . .

. . . .

Mamă dragă, visul nostru
Este visul ce-l trăim,
Ne vedem treziţi la vieaţă
Ca să nu mai suferim.

Mamă dragă, iartă-mi pasul,
Sunt şi eu legionar,
Nu ţi-am spus până acuma,
Să nu crezi că-ţi fac amar.

Am intrat în rând cu alţii,
Vreau să lupt şi chiar să mor,
Dară vreau să fiţi ferice
Tu, ţara, şi-acest popor.".

Şi „Echipa morţii" îşi are imnul său:

Suntem echipa morţii
Din Moldova azi venim,
Aruncat e zarul sorţii,
Ori învingem, ori murim.

Purtăm cu noi stindardul
Unei sfinte, noi credinţi,
Pe el este scris cu sânge,
Fapte mari şi biruinţi.

E jale multă în ţară....
Căci străinul e stăpân,
Cerşetor la el acasă,
A ajuns bietul Român.

. . . .

. . . .

In rând cu Căpitanul,
Bucuros ne vom jertfi,
Peste leşurile duşmane,
Ţară nouă vom clădi.

Cu zâmbetul pe buze,
Moartea'n faţă o privim
Căci suntem echipa morţii
Ori învingem, ori murim.

Dacă se gândesc la camarazii căzuţi:

„Plânge prin ramuri luna,
Nopţile-s pustii,
Că te-ai dus pe totdeauna
Şi n'ai să mai vii.

. . . .
. . . .

Numai vântul mai suspină
Dulcele său cânt
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormânt.

Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea,
Drum de foc şi biruinţă
Pentru Garda ta.

. . . .
. . . .

Noi mereu te plângem, frate,
Iar tu dormi mereu".

Şi când se pregătesc să înfrunte moartea:

„Moartea, numai moartea legionară,
„Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi.
„Pentru sfânta cruce, pentru ţară,
„Infrângem codri şi supunem munţi!".

CELE NOUĂ PORUNCI LEGIONARE

„Legionarul:

„Nu intră în polemică cu nimeni.

„Dispreţueşte lumea politică şi nu stă de „vorbă cu ea.

„Seamănă sămânţa bună în sufletele curate „ale poporului.

„Se întreabă în fiece clipă: Ce am făcut bun „pentru România Legionară.

„Inseamnă în răbojul lui pe cei păcătoşi pen„tru ziua de mâine.

„Incepe orice muncă cu gândul la Dumnezeu „şi-I mulţumeşte la ajungerea scopului urmă„rit".

„Este disciplinat prin conştiinţa şi voinţa lui „proprie".

„N'are teamă decât de Dumnezeu, de păcat „şi de clipa în care puterile fizice sau sufle„teşti îl vor scoate din luptă".

„Iubeşte moartea, căci sângele lui va servi „pentru plămădirea cimentului României Le„gionare" [1]).

---

1) Cărticica Şefului de Cuib (nota aut.).

MARTIRII LEGIONARI.

„Cei ce au căzut uciși de gloanțele dușmane,
„Pășesc în rând cu cei ce au rămas".

(dintr'un imn legionar).

ION MOȚA. Comandant legionar al „Bunei Vestiri" † 13.I.1937 în Spania pe frontul dela Majadahonda.

VASILE MARIN. Comandant legionar † idem.

STERIE CIUMETTI. Licențiat al Academiei Comerciale, ucis mișelește de comisarii Panova și Mateescu. † 29 Dec. 1933.

VIRGIL TEODORESCU. Student. Ucis mișelește la Constanța de un agent de poliție. † 22.XI.1933.

NIȚĂ CONSTANTIN. Șofeur. Asasinat pentrucă a aruncat o bucată de pâine camarazilor asediați. † 28.XI.1933.

TOADER TOMA. Croitor. † 30.XII.1933.

NICOLAE BĂLĂIANU. Sătean. Decedat din cauza maltratărilor suferite la 9.XII.1933.

GHEORGHE NEGREA. † 12.XII.1934.

GHEORGHE GRIGOR. Student, asasinat de către comuniști la Cernăuți în 1936.

CRISTACHE SOLOMON. † 1935, la Focșani în urma închisorii suferite.

A MURIT GARDA DE FIER?

Primesc pe neașteptate, vestea dizolvării [2]) Gărzii de Fier.

Nu pot și nici nu vreau să cercetez ce motive întâmplate deja sau pe cale de a se întâmpla, au determinat pe Codreanu să deslege un milion de oameni de jurământul care-i lega pe vieață și pe moarte.

Știu un singur lucru: că destinul unui popor nu poate fi oprit din mersul lui prin forță, și nici istoria nu poate fi oprită prin articolele unei simple legi, când în frontul unei idei, merg martirii unei revoluții alături de „cei ce au rămas".

Nu pot să concep că acel puțin, pe care l'am dăruit Gărzii de Fier — cuvinte sau articole în Italia, ore de muncă și de credință pe schelele „șantierului" din București — vor fi pierdute, pentrucă acele cuvinte și pagini erau suflet, și mușchii extenuați erau spirit viu.

Și n'am putut să dau mai mult, când eroicele cămăși verzi cădeau însângerate.

---

2) Este vorba de ultima dizolvare a Gărzii, în 1938, survenită în momentul tipăririi cărții de către autor. (nota trad.).

Dar micile și marile sacrificii, micile și marele bătălii nu trebuie să fie vane!

Pentrucă, dacă oamenii cad, ideile țâșnesc mereu mai sus.

Și Garda de Fier nu poate să moară.

TABLA DE MATERII

III.
DOCTRINA

APENDICE

NOTA AUTORULUI

Cuvintele reproduse între ghilimele sunt traduse din volumul „Pentru legionari".